Revizionizmus holocaustu a jeho politické důsledky

Jürgen Graf

Intelektuální dobrodružství, které změnilo můj život

Narodil jsem se 15. srpna 1951 ve švýcarské Basileji. Můj otec byl zaměstnán v bance, matka v domácnosti. Oba jsou stále živí a zdraví, můj otec, který 12. prosince 2000 oslavil 80. narozeniny, odešel do důchodu už před mnoha lety.

Po ukončení školy jsem studoval na basilejské univerzitě francouzštinu, angličtinu a skandinávskou filologii. V roce 1979 jsem získal vzdělání, které mě opravňovalo vyučovat jazyky. V roce 1982 jsem odešel do jihovýchodní Asie a vrátil jsem se až v roce 1988, protože jsem vyučoval němčinu na univerzitě v Tchaj-peji na Tchaj-wanu. Předtím, než jsem se ve Švýcarsku v roce 1990 vrátil ke svému původnímu povolání, jsem získal profesionální zkušenosti v určitých oblastech, které nesouvisí s vyučováním. Do března 1993, kdy jsem byl propuštěn v důsledku publikace mé první revizionistické knihy, jsem vyučoval latinu a francouzštinu v Therwile, malém městě nedaleko Basileje.

V říjnu 1994 jsem získal práci učitele němčiny pro zahraniční studenty v soukromé jazykové škole v Basileji. I když ta práce byla špatně placená, hodně pro mě znamenala, protože většina mých studentů byli vysoce motivovaní dospělí. I když ředitel této školy, pan Remo Orsini, nesdílel moje názory na holocaust a sionismus, byl tolerantní vůči mým revizionistickým aktivitám (o kterých jsem při vyučování nikdy nemluvil). V srpnu 1998, po neslavném bádenském procesu, ve kterém jsme byli já a můj vydavatel Gerhard Förster odsouzeni do vězení kvůli našim revizionistickým publikacím, mě pan Orsini neochotně propustil, aby zabránil zruinování školy, která by se stala terčem pomlouvačné kampaně, kdybych na ní nadále působil jako učitel. Kromě několika překladatelských prací jsem po bádenském procesu nemohl ve Švýcarsku najít žádnou práci, protože se nikdo neodvážil mě zaměstnat. 15. srpna 2000, v den mých 49. narozenin, jsem opustil Švýcarsko a nehodlám se tam vrátit, dokud se nezmění politická situace a Švýcarsko nebude opět svobodnou zemí (pokud bych se vrátil, byl bych bezprostředně zatčen).

Před rokem 1991 jsem o revizionizmu nic nevěděl. I když jsem si myslel, že 6 milionů je jaksi zveličené číslo, nikdy jsem neměl nejmenší pochybnosti co se týče reality nacistického vyhlazovacího programu a vražedných plynových komor. Matně jsem vnímal existenci autorů, kteří zpochybňovali dokonce i přibližnou pravdivost oficiálního tvrzení o holocaustu, ale myslel jsem si, že jde jen o bandu neonacistů, snažících se očistit Hitlera, takže jsem se nijak nepokoušel zjišťovat si jejich argumenty. V té době jsem ale byl dosti antisionisticky zaměře-

ný. Zaprvé jsem byl úplně znechucený nelidským zacházením Izraele s Palestinci, za druhé mě rozčiloval fakt, že Židé tak hanebně využívají tragédii, která je postihla během druhé světové války, aby získali velké finanční objemy od Německa a aby osočovali celý německý národ. Protože jsem měl mnoho německých příbuzných (můj otec se narodil v Německu a do Švýcarska přišel až v roce 1947), byl jsem germanofil už od raného dětství a bylo pro mě úplně nepřijatelné vinit německý lid jako celek za Hitlera a jeho holocaust. I když jsem se všeobecně velmi zajímal o současnou historii a především o 2. světovou válku, vždy jsem se snažil držet stranou od tématu holocaustu. Holocaust byl ošklivou a hanebnou epizodou evropské a německé historie a necítil jsem žádnou touhu poznat hrozné detaily.

Všechno se změnilo v dubnu 1991, kdy jsem se seznámil se starším švýcarským gentlemanem, panem Arthurem Vogtem. Vogt, učitel matematiky a biologie v důchodu, který se narodil v roce 1917, byl od té doby mým blízkým přítelem a štědrým sponzorem. Při našem prvním setkání se představil jako revizionista a věnoval mi kazetu s revizionistickým textem, kterého byl sám autorem. I když mě jeho text příliš nepřesvědčil, byl to pro mě vážný šok. Zjistil jsem, že revizionisté mají několik platných argumentů a nemůžou být jednoduše odmítnuti jako blázni nebo šarlatáni. Proto jsem Vogta požádal o víc informací. Poslal mi tři revizionistické knihy, které byly v té době nejlepší: *Verité Historique ou Verité Politique?* od Serge Thiona (La Vieille Taupe, Paris 1980), *The Hoax of the Twentieth Century* Arthura Butze (Institute for Historical Review, Torrance, California 1977) a *Der Auschwitz Mythos* Wilhelma Stäglicha (Grabert Verlag, Tübingen 1979). Už před studiem těchto knih jsem četl německý překlad článku, který jsem také dostal od Vogta. Byl zveřejněný v novinách sovětské komunistické strany *Pravda* 2. února 1945, týden po osvobození osvětimského koncentračního tábora Rudou armádou (o čtyři roky později jsem v Moskvě držel v rukou originál). Autor tohoto článku, sovětský židovský reportér Boris Polevoj, který navštívil Osvětim bezprostředně po jejím osvobození, psal o „vražedné instalaci montážní linky, kde byly současně stovky lidí zabíjeny elektrickým proudem." Polevoj se také zmiňuje o plynových komorách ve východním sektoru osvětimského tábora. Dnes nikdo netvrdí, že Němci používali elektrický proud na zabíjení lidí a podle oficiálního tvrzení byly osvětimské plynové komory v Březince, v západní sekci hlavního tábora, ne ve východní sekci. Po přečtení tohoto článku jsem věděl, že revizionisté mají pravdu: plynové komory a tvrzení o masovém vyhlazování byly vymyšlené propagandisty a první tvrzení nesouhlasí s těmi pozdějšími.

V ten den, 29. dubna 1991, jsem se rozhodl věnovat svůj život boji proti největšímu podvodu, který kdy lidská mysl stvořila. Vedl jsem dlouhé debaty s Arthurem Vogtem, který oceňoval můj entuziasmus a často mi dával užitečné rady. Abych měl dostatek času na své historické studování, učil jsem jenom 15 hodin týdně, což samozřejmě znamenalo snížený, i když stále velmi slušný příjem (ve švýcarských školách jsou učitelé velmi dobře placeni). Tehdy už existovalo množství revizionistických knih a článků, ale většina z nich se zaobírala specifickými aspekty holocaustu. Protože neexistoval žádný lehce pochopitelný úvod do revizionizmu a jeho argumentů, rozhodl jsem se jeden napsat sám. Název knihy měl být *Der Holocaust-Schwindel* (Podvod holocaustu). V březnu 1992 jsem navštívil nejznámějšího revizionistu na světě, profesora Roberta Faurissona, v jeho domě ve Vichy. Kariéra Faurissona, který byl respektovaným profesorem francouzské literatury, byla zruinována kvůli jeho revizionistickým článkům. Mnohokrát byl souzen, byl pokutován astronomickými sumami a v roce 1989 byl brutálně zbit a skoro zavražděn gangem židovských násilníků, kteří se nazývali „Synové židovské paměti". Faurisson korigoval rukopis mojí budoucí knihy. Jeho brilantní intelekt, mimořádná odvaha a nekompromisní hledání pravdy na mě hluboce zapůsobily.

Nakonec jsem zjistil, že *Der Holocaust-Schwindel* bude příliš dlouhý na to, aby sloužil jen jako úvod do revizionizmu. Proto jsem napsal zkrácenou verzi, která byla publikovaná začátkem roku 1993 pod názvem *Der Holocaust auf dem Prüfstand* (Holocaust pod scannerem). Kniha byla později přeložena do francouzštiny, holandštiny, španělštiny, italštiny, bulharštiny, arabštiny a švédštiny. Bezprostředně po vydání této knihy jsem přišel o práci v Therwile kvůli údajnému neetickému jednání. *Der Holocaust-Schwindel* byl publikovaný krátce po první knize. Spousta čtenářů měla ráda především poslední tři kapitoly, ve kterých jsem kritizoval politické důsledky podvodu mnohem tvrději, než jakýkoliv revizionista předtím. Úvod napsaný Faurissonem byl čtenáři velmi dobře přijat.

V dubnu 1993, jen pár dní po mém propuštění z práce učitele, jsem se seznámil s německým rodákem, inženýrem Gerhardem Försterem, kterému tehdy bylo 73 roků. Förster, jenž bydlel ve Würenlos blízko Curychu, byl revizionistou dlouhé roky. Jeho otec, Slezan, zahynul během brutálního vyhnání cca 12 milionů Němců z východních německých teritorií, připojených k Polsku po 2. světové válce a Förster byl hluboce raněn faktem, že se nikdo nestaral o hroznou tragédii jeho národa, zatímco média každodenně vytvářela rozruch kolem falešného židovského holocaustu. Protože Förster nebyl sám schopný napsat historickou knihu – byl velmi nadaný strojař, ne spisovatel – a protože už jsem měl dobrou znalost tématu, podnítil mě napsat knihu o svědectvích očitých svědků, na kterých je tvrzení o osvětimských plynových komorách výlučně založené (jak vysvětlím později, neexistuje žádný materiální nebo dokumentární důkaz pro existenci jediné vražedné plynové komory v žádném německém koncentračním táboře a oficiální tvrzení o holocaustu úplně spočívá na zdrojích očitých svědků).

Zatímco některé ze zdrojů, které jsem potřeboval pro novou knihu, byly dostupné, jiné se získávaly velmi obtížně. V září 1993 jsem navštívil italského revizionistického vědce Carla Mattogna, který se svou rodinou žije nedaleko Říma. Mattogno se studiu holocaustu věnoval už víc než deset roků předtím, než jsem ho prvně uviděl a vlastnil působivou sbírku vzácných dokumentů. Mnohé z nich byly v polštině (naučil jsem se tento těžký jazyk kvůli jeho důležitosti pro studium holocaustu). Okopíroval jsem materiály, které jsem potřeboval pro svou knihu. Od mojí první návštěvy jsem s Mattognem úzce spolupracoval, přeložil jsem mnoho jeho děl, podnikli jsme spolu šest výprav a napsali dvě knihy. Mattognova znalost tématu holocaustu se nedá přirovnat k nikomu, ale jeho knihy se těžko čtou kvůli jejich vysoce akademickému a tajemnému stylu. Protože v Itálii neexistuje žádný antirevizionistický zákon, Mattogno nebyl nikdy pronásledovaný. Je jedním z mých nejlepších přátel a kdykoliv k němu přijdu, jsem vnímán jako člen rodiny.

Moje kniha *Auschwitz: Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust* (Osvětim: přiznání vykonavatelů a očitých svědků holocaustu) byla Försterem publikovaná v srpnu 1994, několik měsíců před přijetím potupného „antirasistického zákona“ (článek 261b švýcarského trestního zákoníku). Obsahovala kritickou analýzu 30 svědectví očitých svědků o údajných vražedných plynových komorách v Osvětimi. Můj závěr byl jednoznačný: všichni „očití svědci“ lhali. Svými výpověďmi očividně protiřečili jeden druhému a v případech, kdy se shodovali, obsahovaly jejich výpovědi pravidelně ty samé logické a technické nemožnosti. Mnoho svědků například tvrdilo, že v Osvětimi trvalo spálení třech mrtvol v kremační peci 20 minut. Dokonce i v moderních krematoriích trvá spálení jedné mrtvoly cca 1 hodinu a jak z dokumentů víme, totéž platilo i pro německá krematoria. Protože si svědci nemohli vymyslet podobné absurdity nezávisle na sobě, bylo zřejmé, že byli instruováni, aby lhali (mnoho z nich svědčilo před polskými, britskými a americkými trestními soudy, jejichž úlohou bylo

„dokázat" existenci plynových komor), nebo že jeden svědek jednoduše zopakoval to, co slyšel od jiného svědka, nebo co si přečetl v knize. Protože prakticky všichni očití svědci byli bývalí židovští vězni koncentračních táborů, byli rádi, že se můžou pomstít Němcům, kteří jim vzali svobodu a rádi vyprávěli o všech druzích divokých krutostí, aby zdiskreditovali reputaci německého národa na desetiletí, pokud ne na staletí.

V září 1994 jsem se zúčastnil revizionistické konference v Kalifornii, která byla organizována prostřednictvím The Institute for Historical Review (P.O. Box 2739, Newport Beach, CA, 92659, USA; IHR publikuje vědecký *Journal of Historical Review*). Na této konferenci jsem se seznámil s historikem Markem Weberem, ředitelem IHR. Taktéž jsem se setkal s Bradley Smithem, Ernstem Zündelem a dalšími vedoucími osobnostmi revizionizmu holocaustu.

V říjnu 1995 Förster publikoval mou čtvrtou revizionistickou knihu *Todesursache Zeitgeschichtsforschung* (Příčina smrti: výzkum současné historie). Tato kniha by mohla být nazvána novelou pro její fiktivní pojetí: v německé škole diskutují dvě skupiny studentů o holocaustu a dalších delikátních historických tématech. Jedna skupina věří ortodoxnímu tvrzení o holocaustu, druhá nevěří a obě prezentují nejlepší argumenty. Na konci debaty, kterou vyhrají revizionisté, konvertuje učitelka slečna Margarethe Lämpleová k revizionizmu. Přichází o svoje zaměstnání kvůli podpoře kontroverzní debaty o holocaustu a brzo poté je zavražděna, odtud název knihy. I když tato kniha není tou nejvědečtější, kterou jsem napsal, je jistě mou nejpopulárnější. Byl jsem překvapený, když jsem zjistil, že někteří čtenáři věří, že se tento příběh odehrál ve skutečném životě – jedna německá paní dokonce chtěla vědět, kde je slečna Lämpleová, nešťastná hrdinka novely, pochována, aby mohla položit květiny na její hrob!

V červenci/srpnu a listopadu/prosinci jsem uskutečnil první dvě návštěvy Moskvy spolu s Carlem Mattognem kvůli práci v ruských archivech. Našli jsme haldy dokumentů z období války, týkajících se Osvětimi a dalších národně-socialistických koncentračních táborů a udělali jsme tisíce fotokopií. Mnoho z nich od té doby použil Mattogno ve svých knihách. Během první výpravy nás doprovázel náš věrný přítel Russ Granata, postarší Američan italského původu. Granata, který v angličtině publikoval několik Mattognových prací, má teď svou vlastní revizionistickou stránku.

V roce 1996 byl do ruštiny přeložen rukopis knihy, která neměla být v němčině nikdy vydaná – shrnutí revizionistických argumentů pod názvem *Mit o Kholokoste* (Mýtus o holocaustu). Kniha byla prvně publikována jako zvláštní vydání nacionalistického a antisionistického měsíčníku *Russkij Věstnik* a byla mimořádně úspěšná. Německý rukopis byl brzy nato přeložen do angličtiny. Tato anglická verze neexistuje v tištěné podobě, ale je dostupná na internetu pod názvem *Holocaust or Hoax? The arguments*.

V lednu 1997 jsem publikoval esej nazvanou *Vom Untergang der Schweizerischen Freiheit* (Úpadek švýcarské svobody), zdrcující útok na „antirasistický zákon", který byl přijat dva roky předtím. Ukázal jsem, že zákon byl čistě sionistickým výtvorem a že jeho hlavním cílem byla represe vůči revizionizmu holocaustu. O dva a půl roku později, v říjnu 1999, měl tento booklet vyvolat politickou bouři. Christoph Blocher, populistický politik, který vede pravicové křídlo konzervativní švýcarské Lidové strany, obdržel výtisk *Vom Untergang der Schweizerischen Freiheit* od jednoho z mých přátel a poděkoval mu v krátkém osobním dopise s uvedením, že Jürgen Graf má pravdu. Týden před říjnovými volbami, ve kterých se očekávalo velké vítězství Blocherovy strany, nedělník *Sonntagsblick* publikoval uvedený dopis a osočil Blochera z jeho údajných prorevizionistických sympatií. Několik dní připomínalo Švýcarsko blázinec, kde média nemluvila o ničem jiném, než o Blocherově dopise. Jak se dalo předpo-

kládat, Blocher hodil ručník do ringu a tvrdil, že udělal politováníhodnou chybu a že tuto knihu nikdy nečetl. Kampaň ustala a Blocherova strana vyhrála se slibným náskokem.

V létě 1997 jsem spolu s Carlem Mottognem cestoval po Polsku, Lotyšsku a Bělorusku. V Polsku jsme pátrali v archivech bývalých koncentračních táborů Majdanek a Stutthof a nafotili množství snímků údajných plynových komor. Po návratu z této výpravy jsme napsali knihu o Majdanku *KL Majdanek. Eine historische und technische Studie* (Koncentrační tábor Majdanek. Historicko-technická studie). Byla vydána nakladatelstvím Germara Rudolfa Castle Hill Publishers (Hastings, TN34 3ZQ, UK) v září 1998. Přibližně 2/3 knihy napsal Mattogno jako autor velmi obtížných technických kapitol o plynových komorách, na které by moje technické vědomosti byly úplně nedostatečné.

V květnu 1998 jsme s Mattognem podnikli výlet do Belgie a Holandska. V belgických Antverpách jsme navštívili jednoho z našich nejlepších přátel, neúnavného revizionistického vydavatele Siegfrieda Verbekeho, klíčovou osobu evropského revizionizmu. V holandském Amsterodamu jsme strávili několik dní v archivech, kde je uloženo mnoho dokumentů z období války – také o německých koncentračních táborech.

16. července 1998 jsme se ocitli s mým vydavatelem Gerhardem Försterem před soudem ve švýcarském Badenu kvůli údajnému porušení „antirasistického zákona“. Tento zákon zakazuje „popírání, bagatelizování nebo ospravedlňování genocidy“, ale nezmiňuje se ani o plynových komorách nebo šesti milionech, dokonce ani o Židech a holocaustu. Znění „antirasistického zákona“ dává možnost tolika druhům interpretace, že umožňuje soudcům odsoudit kdekoho za kdeco. Já jsem byl odsouzen na 15 měsíců vězení nepodmíněně, zatímco Förster dostal 12 měsíců – k tomu jsme dostali astronomické finanční pokuty. Byl jsem dokonce potrestaný za knihy, které jsem napsal ještě před přijetím tohoto zákona! Dokumentace o tomto procesu se (v angličtině) nachází v posledních kapitolách mojí knihy *Holocaust or Hoax? The arguments*.

Förster, který byl v průběhu procesu tak nemocný, že musel být do soudní síně přivezen na vozíku, zemřel o devět týdnů později, 23. září 1998. Navštívil jsem ho v nemocnici tři dny před jeho smrtí. Je pochován ve Würenlos, kde strávil poslední desetiletí svého života. Nechť odpočívá v pokoji!

Můj advokát dr. Urs Oswald odvedl vynikající práci, ale protože šlo o politický proces, rozsudek byl vynesen předem a žádný advokát ho nemohl ovlivnit. Samozřejmě se dr. Oswald proti rozsudku odvolal. 23. června 1999 soud v kantonu Aargau potvrdil rozsudek, načež se dr. Oswald odvolal k nejvyššímu soudu v Laussane. V dubnu 2000 jsem se dozvěděl, že odvolání bylo zamítnuto a bylo mi nařízeno hlásit se 2. října ve věznici. Tou dobou jsem byl v Moskvě se svou snoubenkou. Švýcarská organizace Verité et Justice, kterou vedeme spolu s Rene-Louis Berclazem a Phillipe Brennestuhlmem, publikovala o mém případu dokumentaci *Un proces politique au scanner. L'affaire Jürgen Graf* (Politický proces pod scannerem. Případ Jürgena Grafa). Tento booklet byl přeložen do němčiny pod názvem *Inquisitoren in Aktion* (Inkvizitoři v akci). Obě verze jsou k dostání u Verité et Justice, C.P. 355, 1618 Chatel-St. Denis, Switzerland a na internetové stránce Wilhelm Tell. Zpráva v angličtině je založená na této dokumentaci, ale zabývá se jen prvním – bádenským – procesem, zatímco brožura od Verité et Justice se zabývá i druhým procesem v Aargau a obsahuje množství zákulisních informací o neslavném „antirasistickém zákonu“.

V březnu 1999 jsme s Mattognem uskutečnili další výlet do Polska, abychom dále pátrali v archivech. Také jsme navštívili archivy v Čechách, na Slovensku a v Maďarsku. Během první části našeho putování nás doprovázel australský revizionista dr. Fred Toben. Toben,

ředitel Adelaide Institute, byl později v Německu zatčen a strávil sedm měsíců ve vězení, protože publikoval svoje revizionistické materiály na internetové stránce v Austrálii (kde není žádný antirevizionistický zákon). Podle nedávného rozhodnutí německého nejvyššího soudu každý, kdo publikuje revizionistický materiál na internetu v jakékoliv zemi na světě, může být zatčen a poslán do vězení až na 5 roků – jakmile vstoupí na území Německa.

Po návratu do Itálie jsme napsali knihu o Stutthofu, *Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik* (Koncentrační tábor Stutthof a jeho funkce v židovské politice nacionálních socialistů), která byla publikována prostřednictvím Castle Hill Publisher, Hastings, na podzim téhož roku. Stejně jako naše kniha o Majdanku je i kniha o Stutthofu už přeložená do angličtiny, ale ještě není k dispozici v tištěné podobě. Anglické verze obou knih se objeví v roce 2001.

Začátkem roku 2000 Castle Hill Publisher vydal mojí knihu *Riese auf tönernen Füssen. Raul Hilberg und sein Standardwerk über den Holocaust* (Obr na hliněných nohách. Raul Hilberg a jeho standardní práce o holocaustu), zničující útok na amerického Žida Raula Hilberga, původem Rakušana, jehož trojdílná studie „*The Destruction of the European Jews*" (konečná verze se objevila v roce 1985) je všeobecně vyzdvihována jako standardní práce o holocaustu. Odhalil jsem otevřeně falešné metody, používané lhářem Hilbergem na podporu ortodoxních tvrzení o holocaustu. Tato kniha se objeví v angličtině na jaře roku 2001.

V letech 1999 a 2000 jsem se účastnil mnoha aktivit ve prospěch Verité et Justice, organizace bojující za obnovení intelektuální svobody ve Švýcarsku. V březnu 2000 Verité et Justice vydala svůj druhý booklet, Le Contre-Rapport Bergier (Antibergierova zpráva), který důkladně vyvrátil zákeřnou Bergierovu zprávu (koncem roku 1999 skupina sionistických a prosionistických propagandistů, vedených profesorem Bergierem, vydala tzv. Bergier Report, označující Švýcarsko za zemi hluboce zapojenou do nacistického holocaustu. Tato tendenční zpráva, která obsahovala početná překroucení a otevřené lži, měla sloužit jako ideologické ospravedlnění pro další židovské finanční nároky vůči naší zemi.). Francouzská i německá verze naší odpovědi Bergierovi jsou k dostání u Verité et Justice na a internetové stránce Wilhelm Tell. V září 2000 Verité et Justice zdokumentovala mučivý proces 79letého revizionistického vydavatele Gastona-Armanda Amaudruza, kterého soud v Laussane odsoudil na jeden rok vězení za zpochybňování šesti milionů a pochybnosti o existenci nacistických plynových komor ve svojí třetí brožuře *Le proces Amaudruz. Une farce judiciaire* (Proces Amaudruz. Parodie spravedlnosti, německá verze: Der Amaudruz-Prozess. Eine Justizfarce).

V dubnu a v květnu 2000 jsme s Mattognem potřetí navštívili Moskvu, abychom ukončili naši práci v archivech. Koncem května jsem se zúčastnil 13. konference Institute for Historical Review v Kalifornii, kde jsem měl přednášku na téma „Co se stalo se Židy, kteří byli deportováni do Osvětimi, ale nebyli tam registrováni?" (Text této přednášky byl publikován v *The Journal of Historical Review*, Volume 19, Number 4, červenec/srpen 2000).[1] O tři měsíce později, v polovině srpna, jsem doprovázel Richarda Kregeho, mladého a brilantního australského inženýra, do Polska. Účel tohoto výletu bude vysvětlen později. Z Polska jsem jel do Ruska a potom na Ukrajinu, kde jsem pátral ve lvovských archivech. Měl bych dodat, že všechny tyto výpravy byly možné díky štědrým sponzorům.

Revizionizmus radikálně změnil můj život. I když se moje existence stala nebezpečnou a riskantní, je teď mnohem zajímavější a smysluplnější, než kdykoliv předtím, protože vím, že bojuji proti něčemu fundamentálně zlému. Objevení pravdy o holocaustu bylo intelektuálním

[1] http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Co_se_stalo-Jurgen_Graf.pdf

dobrodružstvím a otevřelo mi oči. Po zjištění, že vyhlazování Židů a vražedné plynové komory jsou jen velké podvody, jsem pochopil pravou povahu „západní demokracie“ a začal jsem si uvědomovat fakt, že nepřátelská, cizí menšina je vedoucí silou, stojící za dekadencí a úpadkem západní společnosti. Holocaust je jenom nejextrémnější případ lží, kterými Židy ovládaná média otravují svět. Velmi důležitým příkladem je nenávistná propaganda vůči Íránské islámské republice. Židé a jejich poskoci nenávidí Irán, protože tato zem se odvážila vzdorovat politickému, vojenskému a kulturnímu imperializmu jediné zbývající velmoci, sionisty ovládaných USA. Je důležité si pamatovat, že lidé, kteří neustále lžou o „plynových komorách“ a „šesti milionech“ jsou ti samí, kteří neúnavně osočují Írán a islámskou revoluci. Jsou to stejní lidé, kteří propagují potraty, práva homosexuálů (včetně práva homosexuálů na svatbu s partnerem a adopci dětí), hardcore pornografii a podobné odpornosti.

Oficiální tvrzení o holocaustu

Slovo „holocaust“ pochází z řečtiny a znamená „zničení ohněm“. Dnes je téměř výlučně používané na označení údajného vyhlazování Židů Němci během 2. světové války.

Podle ortodoxních historiků národně socialistické vedení, rozhodnuté vyhladit židovskou rasu, založilo šest vyhlazovacích táborů, kde bylo zplynováno (šest) milionů Židů. Všech šest vražedných továren bylo umístěných v Polsku (anebo na územích, která patřila Polsku před válkou a byla v roce 1939 připojena k Německu a následně vrácena Polsku v roce 1945). Čtyři z nich (Belzec, Treblinka, Sobibor a Chelmno) byly čistě vyhlazovací tábory, které přežilo jen pár Židů. V Belzecu, Treblince a Sobiboru byli Židé vražděni v plynových komorách, v Chelmnu v plynových náklaďácích. Zbylé dva tábory, Osvětim a Majdanek, sloužily jako továrny na smrt i jako pracovní tábory. V těchto dvou táborech byli práce neschopní Židé zplynováni, zatímco ti práceschopní byli na čas ušetřeni. Těla zplynovaných Židů byla spálena částečně v krematoriích, částečně na otevřeném ohni, takže se po válce nenašly žádné masové hroby. Protože všechny rozkazy ke zplynování byly vydány ústně, nikdy nebyly nalezeny dokumenty, potvrzující existenci vražedných plynových komor. Historici holocaustu tvrdí, že – kromě masových plynování – Němci zastřelili 1-2 miliony Židů na východní frontě. Podle nich v německé sféře vlivu zemřelo 5-6 milionů Židů. Víc než polovina z nich byla zavražděna v plynových komorách (a v mnohem menším počtu v plynových náklaďácích), velká část z nich byla zastřelena na okupovaných sovětských územích a zbytek (několik set tisíc) zemřel na nemoci, hlad a v důsledku špatného zacházení v pracovních táborech a ghettech.

O tom je oficiální verze holocaustu, popsaná ve standardní práci Raula Hilberga *The Destruction of the European Jews*. Ale jak si následně ukážeme, první verze byly velmi odlišné od tvrzení, která jsou nám prezentována dnes.

Revizionistická teze

Nikdo nepopírá pronásledování Židů během 2. světové války. Toto pronásledování bylo velmi reálné a velmi brutální. Malá skupinka vědců s rostoucím vlivem, kteří se nazývají „revizionisté“ – jejich oponenti raději používají termín „popírači holocaustu“ – tvrdí, že Němci nikdy neplánovali vyhladit židovský lid, že továrny na smrt, vražedné plynové komory a plynové náklaďáky neexistovaly a že počet 5-6 milionů židovských obětí je nezodpovědným nadsazováním. Revizionisté nepopírají, že mnoho Židů bylo Němci zastřeleno na okupova-

ných sovětských územích, ale považují počty preferované ortodoxními historiky (1-2 miliony zastřelených Židů) za velmi nadhodnocené.

Pro revizionisty není židovská tragédie během 2. světové války v zásadě odlišná od tragédií mnoha jiných národů během válek. Pronásledování etnických a náboženských menšin, koncentrační tábory a nucené práce, střílení civilistů – všechny tyto události se v historii mnohokrát odehrály. Pro revizionisty tedy to, co se přihodilo Židům, nebyla v žádném případě historicky unikátní záležitost, jak tvrdí oficiální historici.

Abychom se ujistili, kdo má pravdu, jestli ortodoxní historici nebo revizionisté, musíme vyřešit kritickou otázku plynových komor (když se odkazuji na „plynové komory", stále mám na mysli vražedné komory, ne dezinsekční komory, které se nacházely ve všech táborech a v německých vojenských táborech byly často nazývány plynovými komorami.). Pokud vražedné plynové komory neexistovaly, nebyl žádný holocaust, protože neexistovala vraždící zbraň a šestimilionová cifra by musela být drasticky zredukovaná, když několik milionů zplynovaných Židů byli neexistující lidé.

Revizionisté samozřejmě nemohou dokázat, že nebyli zplynováni žádní Židé. Je obvykle velmi těžké dokázat, že se určitá událost neodehrála. Nikdo z nás například nemůže dokázat, že nikdy nespáchal vraždu. Ale pokud nás někdo obviní z vraždy, musí poskytnout nezvratné důkazy, aby podpořil svoje obvinění, jinak bude považován za lháře šířícího pomluvy. Ačkoliv revizionisté nemohou dokázat, že během 2. světové války nebyly zplynováni žádní Židé, jsou schopní dokázat, že údajné masové vraždění v plynových komorách, jak je popisované očitými svědky, se nemohlo uskutečnit, protože je technicky nemožné. Mohou také demonstrovat, že by bylo nemožné odstranit v těchto tzv. vyhlazovacích táborech miliony lidských těl.

I kdyby obránci tvrzení o holocaustu byli schopní vyprodukovat dokument potvrzující to, že nějací Židé byli během 2. světové války zplynováni, nevyvrátilo by to revizionistickou tezi, protože jeden nebo dva izolované případy by pravděpodobně byly prací pár zločineckých individuí. Mělo by se však zdůraznit, že ani jeden případ zplynování Němci během 2. světové války nebyl nikdy dokázán dokumentem a že spojenecké jednotky, které osvobozovaly německé koncentrační tábory v letech 1944 a 1945, nenašly ani jedno tělo zplynovaného vězně. To přiznávají i ortodoxní historici holocaustu.

Jak jsou revizionisté prezentováni v médiích

Když chcete kontrolovat společnost, musíte kontrolovat média. Průměrný občan věří tomu, co čte v novinách a vidí v televizi. Z tohoto důvodu převážná většina lidí v západní společnosti akceptuje oficiální tvrzení o holocaustu a odmítá revizionizmus – o kterém neví nic, protože média prezentují revizionistické argumenty hrubě překrouceným způsobem. Tvrdí například, že revizionisté popírají pronásledování Židů nebo existenci koncentračních táborů.

Když švýcarská televize komentovala bádenský proces proti mně a mému vydavateli Gerhardovi Försterovi, ukazovali snímky mrtvých vězňů koncentračních táborů, nalezených americkými a britskými jednotkami na jaře 1945, naznačujíc, že revizionisté odmítají takové fotografie jako podvrhy. Ale žádný revizionista nikdy netvrdil, že tyto fotografie jsou podvrhy. V posledních měsících války desetitisíce vězňů v německých koncentračních táborech zemřelo kvůli kolapsu německé infrastruktury v důsledku neustálého spojeneckého bombardování, které vedlo ke katastrofickému nedostatku léků a potravin v táborech. Noví vězni byli ustavičně posíláni do západních táborů, když byly východní tábory evakuovány, takže západní tábory byly hrozně přeplněné. Insekticid proti vším nebyl k dostání, takže se šířil tyfus a mno-

ho vězňů podlehlo této chorobě. Za těchto podmínek v době od ledna do dubna 1945 zemřelo v koncentračním táboře Dachau 15 389 lidí, když úmrtnost v době od ledna 1940 do prosince 1940 byla 12 060 lidí (Paul Berben, *Dachau. The official History*, The Norfolk Press, London 1975; tyto údaje jsou všeobecně akceptované ortodoxními i revizionistickými historiky). Dokonce ani nejhorlivější obránci oficiálního tvrzení o holocaustu neříkají, že hrozné scény, kterých byli svědky američtí a britští vojáci v osvobozených táborech (velké procento obětí byli Nežidé), byly výsledkem záměrné politiky vyhlazování. Podle ortodoxního tvrzení o holocaustu bylo plynování v Osvětimi, posledním funkčním „vyhlazovacím táboře“, zastaveno koncem října, respektive začátkem prosince 1944. V západních teritoriích, jako byly Dachau, Buchenwald a Bergen-Belsen, které Britové a Američané osvobodili na jaře 1945, nebyly vražedné plynové komory. Ale průměrný televizní divák to neví. Věří, že těla ukázaná v televizi jsou těla zavražděných Židů a velmi se zlobí na revizionisty, kteří zřejmě popírají nepopiratelné. Média tak „dokazují“ plynování v Osvětimi a Treblince ukazováním obětí tyfu a hladu v Dachau a Bergen-Belsenu!

Média, která nikdy neumožní revizionistům prezentovat svoje názory, je rutinně popisují jako neonacisty, kteří falzifikují historii, aby očistili národně socialistický režim. To je naprostá lež z několika důvodů:

– Revizionizmus není politická ideologie. Revizionisté nemrhají čas debatami o tom, jestli Hitler měl nebo neměl pravdu. Revizionisté chtějí jednoduše zjistit, co se skutečně stalo.

– Otec revizionizmu, Francouz Paul Rassinier, byl bývalým vězněm dvou koncentračních táborů (Buchenwald a Dora). Rassinier, který nebyl Žid, byl členem antinacistického hnutí odporu. V roce 1943 byl zatčen, mučen a následně poslán do koncentračního tábora Buchenwald. Po válce četl Rassinier mnoho vyloženě lživých tvrzení o Buchenwaldu. Bývalí vězni tvrdili, že v tomto táboře byla plynová komora, o čemž Rassinier věděl, že to není pravda, jelikož tam sám byl. Ve své z vetší části autobiografické knize *Le Mensonge d'Ulysse* (Odysseova lež), která se objevila v roce 1950 a je snad stále nejlepším podáním, jaké kdy bylo napsáno bývalým vězněm německého koncentračního tábora, Rassinier vyjádřil svůj názor, že plynové komory v některých táborech bezpochyby existovaly, ale že počet obětí je velmi nadhodnocený. Ve svojí knize z roku 1964 *Le drame des juifs europeens* (Drama evropských Židů, Les sept couleurs, Paris 1964) označil plynové komory a tvrzení o vyhlazování Židů za „nejbizardnější lež všech dob“. Rassinier zemřel v roce 1967.

– Někteří Židé, jako například velmi odvážný a velmi antisionisticky založený Josef Gideon Burg (který zemřel v roce 1990), podpořili revizionistický úhel pohledu (Mladý americký židovský revizionista David Cole ustoupil před několika lety, protože výtržníci z Jewish Defense League mu udělali ze života peklo a vyhrožovali mu smrtí.).

– Je pravda, že někteří revizionisté – v žádném případě všichni – sympatizují s národním socialismem, ale to je úplně irelevantní, když se počítají jen argumenty. Když astronom tvrdí, že objevil novou planetu, neptáme se, zda je fašista, konzervativní, liberál, socialista či komunista. Chceme jenom vědět, jestli skutečně objevil planetu nebo ne.

Někteří revizionisté se pokoušeli obejít obvinění z „neonacismu“ silnými antinacistickými a antihitlerovskými prohlášeními. Nepomohlo jim to ani za mák, protože každý, kdo zpochybňuje plynové komory a šestimilionovou cifru, bude médii automaticky označen jako „neonacista“, a „hitlerista“, i kdyby odsuzoval Hitlera desetkrát denně.

Antirevizionistická represe

Dodnes několik evropských zemí přijalo represivní zákony, které dělají z revizionizmu holocaustu trestný čin. Samozřejmě tyto zákony, které hrubě porušují principy svobody projevu a svobodného historického zkoumání, odhalují slabost oficiální verze holocaustu: kdyby se revizionisté mýlili, bylo by naprosto dostačující veřejně vyvrátit jejich tvrzení, například v televizních debatách. Ale takové debaty nejsou v tzv. svobodném světě dovolené. Jediná televizní debata mezi revizionistou a antirevizionistou se odehrála v dubnu 1979, když profesor Robert Faurisson diskutoval s německým specialistou na holocaust, profesorem Wolfgangem Schefflerem na švýcarské televizní stanici, vysílající v italštině. Průzkum ukázal, že většina diváků vycítila, že Faurisson vyhrál. Od roku 1979 byla revizionistická pozice velmi posilněna díky úsilí revizionistických výzkumníků, zatímco přívrženci oficiálního tvrzení o holocaustu neučinili žádný pokrok. Je proto lehce pochopitelné, že výrobci veřejného mínění západní společnosti se třesou před samotnou myšlenkou otevřené debaty o holocaustu – mimo faktu, že žádný z ortodoxních historiků dnes nemá odvahu debatovat s kompetentním revizionistou na veřejnosti.

Antirevizionistická represe je krutá především v Německu, kde přežití celého politického systému závisí na schopnosti udržet lež o holocaustu při životě. Stovky německých revizionistů byly odsouzeny k vysokým pokutám nebo do vězení. Většina z nich byla souzená podle paragrafu 130 trestního zákona („nabádání k rasové nenávisti“). Generál Otto Ernst Remer, jeden z nejvíc vyznamenávaných vojáků 2. světové války, byl v říjnu 1992 v Schweinfurtu odsouzen na 22 měsíců vězení nepodmíněně za „popírání holocaustu“. (Remer, vážně nemocný člověk, tehdy ve věku 82 roků, byl přáteli převezen do Španělska. Zemřel ve svém španělském exilu 4. října 1997.) V dubnu 1995 byl bývalý předseda NPD Günther Deckert, učitel angličtiny a francouzštiny, odsouzen na 2 roky vězení za překlad technického projevu amerického experta na plynové komory Freda Leuchtera. Zatímco byl ve vězení, Deckert dostal další tři roky za podobné trestné činy. V červnu 1995 chemik Germar Rudolf, který napsal vědeckou zprávu o údajných osvětimských plynových komorách,[2] byl odsouzen na 14 měsíců vězení. Odešel do exilu. V květnu 1996 dostal vydavatel Wigbert Grabert pokutu 30 tisíc německých marek za publikování vědecké revizionistické antologie *Grundlagen zur Zeitgeschichte* (Základ současné historie, Grabert Verlag, Tuebingen 1994). Ještě před zákazem této knihy byli němečtí občané odsuzováni až na 6 měsíců, pokud si objednali víc jak jeden výtisk této knihy. V květnu 1996 byl historik Udo Walendy, který publikoval revizionistický čtvrtletník *Historische Tatsachen*, odsouzen na 14 měsíců vězení pro „trivializování holocaustu“. Walendy, chronicky nemocný sedmdesátník, dostal později dalších 22 měsíců za to „co nenapsal“. Pro ty, kteří nejsou obeznámeni s tímto případem: historik a politolog Udo Walendy nebyl souzen za to, co napsal, ale za to, co nenapsal. Soudce Knöner:

„Nezabýváme se tím, co jste tady napsal, to není úloha tohoto soudu, ale tím, co jste nenapsal!“ (citováno z *Westfalen-Blatt*, 8. květen 1997).

Zatímco píši tyto řádky, Walendy, který je dnes nejprominentnějším politickým vězněm represivního německého režimu, je stále za mřížemi. Dalším politickým vězněm je inženýr Erhard Kempner, který ve vězení strávil roky za „popření holocaustu“. V žádném z těchto odporných procesů nestrávil soud ani sekundu posuzováním argumentů obviněných.

---

[2] http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Rudolfova_zprava-Germar_Rudolf.pdf

V Rakousku revizionista teoreticky riskuje 20 let vězení, protože rakouské právo přirovnává revizionizmus k pokusům obnovit národně socialistickou vládu. Ve Francii, kde zejména jsou revizionisté početní a aktivní, se uskutečnilo kolem stovky procesů, ale s jednou výjimkou (Alain Guionnet) nebyl žádný revizionista poslán do vězení, jelikož se francouzský soud obvykle spokojí s vysokými pokutami (které odsouzení musí zaplatit židovským organizacím). Ve Švýcarsku bylo od zavedení „antirasistického zákona" v roce 1995 odsouzeno 9 revizionistů (Arthur Vogt, Andreas Studer, Ernst Indlekofer, Aldo Ferraglia, dr. Max Wahl, Rene-Louis Berclaz, Gaston-Armand Amaudruz, Gerhard Förster a já sám) k pokutám nebo vězení. V Belgii existuje antirevizionistický zákon několik roků, ale nikdy nebyl aplikovaný, dokonce ani proti velmi aktivnímu editorovi Siegfriedovi Verbekemu, který posílá revizionistické materiály skoro do každé evropské země. Ve Španělsku byl historik a vydavatel Pedro Varela, který je nejen revizionista, ale také nekompromisní antisionista, v listopadu 1998 odsouzen na ne méně než 5 roků vězení, ale rozsudek byl následně vyšším soudem zrušen. V Polsku, kde byl antirevizionistický zákon přijat v roce 1999, byl v říjnu 1999 souzen univerzitní profesor Dariusz Ratajcak, protože publikoval booklet, ve kterém objektivně sumarizoval revizionistické argumenty a uvedl, že šest milionů je nadsazené číslo. Ratajczak byl osvobozen, ale přišel o práci ještě před procesem. Mimochodem, booklet byl nazvaný *Tematy niebezpeczne* (Nebezpečná témata). Když jsem Ratajczaka navštívil v srpnu tohoto roku, s úsměvem mi řekl, že teď už ví, že existuje jen jedno nebezpečné téma…

Rysem antirevizionistické represe je to, že obviněným není nikdy umožněno dokázat platnost jejich argumentů. Revizionista, který se u soudu drží svých argumentů, obvykle čelí zvlášť tvrdému trestu kvůli „neochotě vyjádřit lítost nad svým činem".

V bádenském procesu proti Försterovi a mně můj advokát dr. Oswald předvolal dva svědky, profesora Faurissona a rakouského inženýra Wolfganga Fröhlicha, kteří měli svědčit, že revizionisté mají platné argumenty vůči tvrzením o plynových komorách. Faurissonovi nebylo umožněno svědčit. Fröhlich, specialista na kontrolu pesticidů, však učinil prohlášení. Prohlásil, že plynování popisované bývalými osvětimskými vězni bylo technicky nemožné. Jeho prohlášení znělo:

„Insekticid cyklon B se skládá z kyseliny kyanovodíkové, absorbované v substanci granulového nosiče. Kyselina kyanovodíková je produkovaná prostřednictvím kontaktu se vzduchem. Bod varu kyseliny kyanovodíkové je 25,7 stupně. Čím vyšší teplota, tím rychlejší vypařování. Dezinsekční komory, ve kterých byl cyklon B v národně socialistických táborech a jinde používaný, byly zahřáté na 30 stupňů nebo víc, takže kyselina kyanovodíková se z granulí rychle vypařovala. Na druhé straně, v napůl podzemních márnicích krematoria v Osvětimi-Březince, kde se podle očitých svědků odehrávalo masové vraždění s použitím cyklonu B, byla mnohem nižší teplota. I kdyby někdo předpokládal, že místnosti byly zahřáté těly hypotetických obyvatel, teplota by neměla přesáhnout 15 stupňů i v letní sezóně. Kyselině kyanovodíkové by proto trvalo mnoho hodin, než by se z granulí uvolnila. Podle tvrzení očitých svědků umíraly oběti velmi rychle. Očití svědci hovoří o časových periodách od „bezprostředně" po dobu 15 minut. Aby zabili obyvatele plynových komor tak rychle, Němci by museli použít absurdně vysoké dávky cyklonu B, předpokládám tak 40-50 kg na jednu plynovací proceduru. Členové speciálního komanda, kteří byli podle očitých svědků zodpovědní za odstranění těl z komory, by naráz zkolabovali, i kdyby měli plynové masky. Nadměrně velké množství kyseliny kyanovodíkové by proudilo vzduchem přes otevřené dveře, kontaminujíce celý tábor."

Když se inženýr dostal k tomuto bodu, přerušil ho veřejný žalobce Dominik Aufdenblatten, který se choval jako šílenec a hrozil mu obviněním z rasové diskriminace!

Na Amaudruzově procesu v Laussane soud odmítl vyslechnout dva svědky, předvolané obhajobou (Faurisson a francouzský právník Eric Delcroix). V Německu byl dr. Ludwig Bock, advokát uvězněného revizionisty Günthera Deckerta, pokutován sumou 10 000 DM, protože žádal nezávislý expertní posudek o technické možnosti údajných plynových komor! Obhajoba je tedy prakticky paralyzovaná a advokát příliš vážně obhajující svého klienta ví, že sám riskuje obvinění a trest.

Je pozoruhodným faktem, že pevnost sionismu – USA – nemá žádný antirevizionistický zákon, protože by to představovalo porušení prvního dodatku ústavy, která garantuje svobodu projevu. Institut for Historical Review (IHR) se sídlem v Kalifornii může publikovat knihy a organizovat revizionistické konference beze strachu z legálních represí. To ale neznamená, že američtí revizionisté jsou v bezpečí před nepříjemnými překvapeními: v červenci 1984 teroristi, snažící se umlčet hlas amerického revizionizmu, zničili ústředí IHR. Ale tento čin paralyzoval aktivity IHR jen dočasně.

Nejjednodušší argument proti tezi vyhlazování

Kdyby byla oficiální verze holocaustu pravdivá, velmi málo Židů by v německé sféře vlivu přežilo. Každý Žid, kterého by Němec lapil, by byl poslán do tábora smrti (člověk se může sám sebe ptát, proč Němci museli založit vyhlazovací centra v Polsku, do kterých byli transportováni Židé z celé Evropy, namísto toho, aby je jednoduše postříleli v jejich vlastních zemích, což by bylo mnohem praktičtější). Faktem je, že velká část evropského Židovstva nebyla vůbec deportována. Ve Francii bylo deportováno 75 721 z přibližně 300 000 Židů, většina z nich měla zahraniční pasy. (Tento počet byl ustanoven židovským historikem Serge Klarsfeldem v jeho práci *Memorial de la Deportation des Juifs de France*, Beate Klarsfeld Foundation, Brussels/New York 1982, a není nikým zpochybňován). Převážná většina francouzských Židů tedy netrpěla žádnou vážnou perzekucí. To samé platilo pro Belgii – jen malá část belgických Židů viděla koncentrační tábor (na druhé straně bylo deportováno víc než 70 % holandských Židů).

Rozviňme tento argument dále. Pokud by existovala politika vyhlazení, prakticky žádný Žid by nepřežil tábory. Ale vzpomínky „přeživších holocaust" zaplňují celé knihovny. Profesionální „přeživší", jako např. Elie Wiesel, kteří se prezentují jako svědkové holocaustu, jsou ve skutečnosti živými důkazy, že se údajné systematické vraždění Židů neuskutečnilo.

Elie Wiesel, rumunský Žid, který byl deportován spolu se svým otcem na jaře 1944, strávil 9 měsíců v Osvětimi. Když onemocněl, Němci ho poslali do táborové nemocnice. V lednu 1945, když se blížila Rudá armáda, Němci nechali na nemocných vězních, jestli chtějí být evakuováni na západ, nebo zůstat a čekat na své ruské osvoboditele. Elie Wiesel a jeho otec zvolili odchod s Němci na západ. To všechno se nachází ve Wieselově knize *La Nuit* (Editions de Minuit, Paris 1958).

Dokonce i tragický osud rodiny Frankových odporuje oficiálnímu tvrzení o holocaustu. Anne Franková, která se stala po smrti světoznámou díky svému deníku (který byl ve skutečnosti z velké části napsán jejím otcem po válce, viz. Robert Faurisson, *Is the Diary of Anne Frank genuine?* IHR, Torrance 1985), byla deportována se svou rodinou z Amsterodamu do Osvětimi v srpnu 1944. Krátce potom začali Němci evakuovat Osvětim kvůli zhoršující se vojenské situaci a vězni byli postupně přesouváni do západních táborů. Anne a její sestra byly poslány do Bergen-Belsenu, kde krátce před koncem války podlehly tyfu. Její matka zemřela

v Osvětimi v lednu 1945 (což znamená, že nemohla být zplynována, protože ti, kteří věří v plynování, jednoznačně věří, že plynování bylo zastaveno v říjnu nebo listopadu 1944). Její otec přežil a po válce se přestěhoval do Švýcarska. Příklad rodiny Frankových ilustruje, že zatímco byli Židé skutečně tvrdě pronásledovaní a velké množství jich zahynulo kvůli špatným podmínkám v táborech, neexistovala politika vyhlazování, protože jinak by byla celá rodina po příchodu do Osvětimi zplynována. Mnoho Židů bylo přeložených z jednoho tábora do druhého bez jakéhokoliv rizika zabití. Slavné případy jsou rakouský židovský socialista Benedikt Kautsky (celou válku přežil v táborech, nejdřív v Dachau, pak byl poslán do Buchenwaldu, následně byl přeložen do Osvětimi, potom zpět do Buchenwaldu, kde byl v dubnu 1945 osvobozen), židovský historik Arno Lustiger, bývalý vězeň několika táborů a Israel Gutmann, editor *Encyklopedie holocaustu*, který přežil Majdanek, Osvětim, Mauthausen a Gunkirchen. Tyto časté přesuny by měly být vysvětlitelné nedostatkem pracovní síly ve válkou sužovaném Německu; vězni byli posílaní tam, kde se vyžadovala jejich práce. V posledním období války byli vězni z východních táborů překládáni do táborů na západě.

Na Amaudruzově procesu ve švýcarském Lausanne v dubnu 2000 byli židovskými organizacemi, které se soudily s revizionistickým vydavatelem Gastonem-Armandem Amaudruzem, přizváni dva svědci, kteří „přežili holocaust“. Reich byl ve čtyřech táborech, zatímco Toman přežil Osvětim spolu se svým otcem. Místo aby dokázali „nacistickou politiku vyhlazování“, tito svědci svou samotnou existencí demonstrovali, že tato politika neexistovala. (Verite et Justice, *Le proces Amaudruz. Une farce judiciaire*, Chatel-St. Denis/Switzerland, 2000). V únoru 2000, když jsem dělal výzkum v Polsku, jsem objevil zprávu polského Žida, který přežil ne méně než deset táborů: „vyhlazovací tábor“ Treblinka, „vyhlazovací tábor“ Majdanek a osm „obyčejných“ koncentračních táborů! (Samuel Zylbersztain, „Pamietnik Wieznia dziesieciu obozow“ v: *Biuletyn Zydowskiego Instytutu Historycznego* Nr. 68, Warsaw 1968.)

Když byli početní bývalí židovští vězni koncentračních táborů, kteří po válce napsali svoje paměti, nuceni vysvětlit, jak se jim podařilo přežít „nacistickou vraždící mašinérii“, rutinně připisují svou záchranu zázraku. Tady jsou dva příklady (v mojí knize *Holocaust or Hoax? The arguments* je jich mnohem víc). Elie Wiesel, který tvrdil, že Němci upalovali Židy zaživa (dnes toto obvinění nepotvrzuje žádný historik), popisuje svůj zázračný únik smrti následovně:

Nedaleko od nás šlehaly z jámy plameny, gigantické plameny. Něco spalovaly. Kára dojela až k jámě a něco z ní padalo. Byly to malé děti. Děťátka! Ano, viděl jsem to na vlastní oči! Děti v plamenech (je s podivem, že od té doby nemůžu spát?). Šli jsme tam také. O něco dál byla další, větší jáma pro dospělé. „Otče,“ řekl jsem, „jestli je to tak, nechci dál čekat. Skočím na elektrický plot. To je lepší, než se dlouhé hodiny trápit v plamenech.“ (…) Náš zástup byl jen patnáct kroků od jámy. Hryzal jsem si rty, takže můj otec neslyšel skřípání mých zubů. Dalších deset kroků. Tři kroky. Bylo to teď celkem blízko, jáma s plameny. Sebral jsem všechnu svou zbývající sílu na vyskočení z řady a vrhnutí se na ostnatý drát. (…) Už tu byl skoro moment, kdy jsem stál před andělem smrti. Ne. Dva kroky od jámy nám nařídili otočit se a byli jsme posláni do baráků.“ (Elie Wiesel, *La Nuit*, Editions de Minuit, Paris 1958, str. 58-60.)

Ještě větší zázrak byl prezentován roku 1993 v Kanadě:

Jako jedenáctiletý chlapec v koncentračním táboře Bergen-Belsen během 2. světové války byl Moshe Peer poslán do plynové komory přinejmenším šestkrát. Vždy přežil, s hrůzou sledujíc, jak mnohé ženy a děti plynované s ním kolabovaly a umíraly. „Možná děti lépe odolávaly, nevím,“ řekl minulý týden v interview. (…) O Peera a jeho sestry, KTEŘÍ VŠICHNI PŘEŽILI, se staraly dvě ženy. Po válce se Peer znova setkal se svým otcem a jeho ženou. (*The Gazette*, Montreal, 5. srpen 1993).

Evoluce tvrzení o holocaustu

a) Vražedné metody

Od konce roku 1941 židovské organizace ve spojeneckých a neutrálních zemích zaplavily svět nekonečným množstvím příběhů o vyhlazování Židů v částech Evropy kontrolovaných Němci. Když čteme tato tvrzení, tak si všímáme, že se neshodují s dnešním tvrzením o holocaustu. Podle toho novějšího byli Židé vražděni dieselovými zplodinami výfuků ve čtyřech „čistě vyhlazovacích táborech“ Belzec, Treblinka, Sobibor a Chelmno, zatímco Židé v Osvětimi a Majdanku byli vražděni insekticidem cyklon B (v Majdanku Němci také údajně používali jako vraždící zbraň oxid uhelný). Ale tvrzení, podávaná židovskými organizacemi během války, byla úplně odlišná. Jak jsme už viděli, Elie Wiesel ve svojí knize publikované v roce 1958 tvrdil, že Němci svoje oběti upalovali zaživa. Wiesel ochotně převzal hororové tvrzení, drahé vojenským židovským štváčům. Další vražednou metodou, často vzpomínanou v židovské válečné propagandě, bylo vraždění elektrickým proudem. Dr. Stefan Szende, švédský Žid maďarského původu, například popisoval údajné masové vraždění v Belzecu následovně:

„Továrna smrti představovala oblast o průměru přibližně sedm kilometrů. (…) Vlaky naplněné Židy vjížděly do podzemních místností popravčí továrny. (…) Nazí Židé byli přiváděni do gigantických hal. Naráz tyto haly mohlo zaplnit několik tisíc lidí. Podlaha byla kovová a pohyblivá. Podlahy těchto hal se spolu s tisíci Židy potopily do vodních nádrží, nacházejících se pod nimi – ale jen tak, že lidé na kovové podlaze nebyli zcela pod vodou. Když byli všichni Židé ve vodě, zavedl se do ní elektrický proud. Za několik okamžiků byli všichni Židé, tisíce naráz, mrtví. Potom byla podlaha vyzdvižena z vody. Na ní ležely mrtvoly zavražděných obětí. Další vpuštění elektrického proudu a kovová deska se stala kremační pecí, do běla rozpálenou, dokud nebyla všechna těla spálena na prach. (…) Každý jednotlivý vlak přivezl tři až pět tisíc, někdy i víc, Židů. Byly dny, kdy linky do Belzecu dodaly dvacet nebo víc vlaků. Moderní technologie triumfovala v nacistickém systému. Problém, jak vyhladit miliony lidí, byl vyřešený.“ (Stefan Szende, *Der letzte Jude aus Polen*, Europa Verlag, Zurich-New York 1945, str. 290 ad.).

14. prosince 1945, během Norimberského procesu – kde vítězové, kteří spáchali početné zločiny proti lidskosti, soudili poražené – polští představitelé poskytli zprávu o Treblince, která popisovala údajné masové vraždění v tomto táboře následujícím způsobem:

„Všechny oběti se musely svléknout ze šatů a bot, které byly posbírány a pak byly všechny oběti, nejprve ženy a děti, nahnány do komor smrti. (…) Po naplnění kapacity byly komory hermeticky uzavřeny a byla do nich vpuštěna pára. Za pár minut bylo po všem. (…) Ze získaných zpráv se dá předpokládat, že v Treblince bylo vyhlazeno několik set tisíc Židů.“ (Nuremberg document PS-3311, překlad německé verze.)

K upalování zaživa, elektrickému napětí a páře „očití svědci“ popisovali další vražedné metody: zadušení vypumpováním vzduchu z komory, utopení, otrava krve, pochování zaživa, masové střílení“ (viz. moje kniha *Holocaust or Hoax? The arguments*, kapitola pět). Všechna tato tvrzení upadla do zapomnění. Zůstal jenom plyn.

b) Které tábory měly plynové komory ?

V současnosti většina historiků holocaustu tvrdí, že jen „vyhlazovací tábory“, které se všechny nacházejí v Polsku, měly plynové komory (někteří historici se drží názoru, že plynování v malém rozsahu s pár tisíci oběťmi se uskutečnilo také v rakouském Mauthausenu a polském Stutthofu, ale papež holocaustu Raul Hilberg se ve své standardní práci nezmiňuje o plynování v žádném z těchto táborů). Podle bezprostřední poválečné verze však byla plynová komora pro vyhlazování Židů skoro v každém táboře. Britský žalobce Sir Stanley Hartcross v průběhu závěrečné fáze Norimberského procesu tvrdil, že Němci uskutečnili vraždu „jako nějakou masovou produkci v plynových komorách a pecích v Osvětimi, Dachau, Treblince, Buchenwaldu, Mauthausenu, Majdanku a Oranienburgu (Nuremberg volume IMT XIX str. 483, překlad německé verze). Dnes žádný sám sebe respektující historik netvrdí, že existovaly plynové komory v Dachau, Buchenwaldu a Oranienburgu, anebo že Němci vraždili v pecích (každý souhlasí s faktem, že krematoria sloužila ke zpopelnění těl mrtvých, ne živých lidí). V lednu 1946 český lékař dr. Franz Bláha, který byl internován v Dachau a vykonával zde svou profesi, prohlásil, že osobně zkoumal mrtvoly zplynovaných vězňů (Nuremberg volume IMT V str. 198, německá verze). Mnoho „očitých svědků“ potvrdilo existenci plynových komor v Buchenwaldu, Dachau, Bergen-Belsenu a dalších západních táborech. V roce 1960 přední německý historik holocaustu Martin Broszat uvedl, že v koncentračních táborech „Staré Říše“ (to je v Německu v hranicích z roku 1939) nebyla uskutečněna žádná plynování a že plynování se uskutečňovala ve „vyhlazovacích táborech“ v Polsku (*Die Zeit*, 19. srpen 1960). Broszat tedy anuloval a vyhlásil za neplatné všechny zprávy „očitých svědků“ o plynování v západních táborech. Proč by měla být svědectví očitých svědků o plynování v Osvětimi, Belzecu a Treblince mnohem hodnověrnější, než ta o plynování v Buchenwaldu, Bergen-Belsenu a Dachau? Od Rassinierovy doby revizionisté kladou tuto jednoduchou a zřejmou otázku. Nikdy na ní nedostali odpověď.

c) Příběh o židovském mýdle

Pobuřujícím případem židovské propagandy o krutostech bylo především tvrzení, že Němci používali tuk zavražděných Židů na výrobu mýdla. Mnoho lidí tomu dodnes věří, protože média toto tvrzení desetiletí přihřívala. Židovský „lovec nacistů“ a arcilhář Simon Wiesenthal napsal v rakouských novinách *Der Neue Weg* (Nr. 15/16, 1946):

„Během posledních březnových týdnů (1946) rumunský tisk oznámil neobyčejnou zprávu: V malém rumunském městečku Folticeni bylo na židovském hřbitově s celou ceremonií a plnými pohřebními obřady pochováno 20 beden mýdla. Mýdlo bylo nedávno nalezeno v německém armádním skladu. Na bednách byly iniciály RIF, rein jüdisches Fett (čistý židovský tuk).

Jen tak pro pořádek „RIF“ neznamená rein jüdisches Fett (čistý židovský tuk), ale „Reichsstelle füer industrielle Fettversorgung“, to je Státní úřad pro zásobování průmyslovým tukem. V roce 1990 izraelský specialista Shmuel Krakowski připustil, že židovské mýdlo bylo mýtem

(*Daily Telegraph*, 25. duben 1990). Krakowski však měl drzost svalit vinu za lež na Němce, kteří si podle něj toto tvrzení vymysleli, aby zastrašili své židovské vězně!

d) Počet obětí koncentračních táborů

Na Norimberském procesu Sověti tvrdili, že v Osvětimi nezemřelo méně než 4 miliony lidí (Nuremberg document URSS-008). Po dobu 45 let se polské úřady přidržovaly této absurdní cifry, ale v roce 1990 neochotně připustily, že to bylo vysoce nadhodnocené. Dnes tvrdí, že skutečný počet je 1,5 milionu. (Abychom byli poctiví, měli bychom poznamenat, že západní židovští historici holocaustu nikdy neakceptovali čtyřmilionový nesmysl: ve svojí standardní práci *The Destruction of the European Jews*, Holmes and Meier, New York 1985, str. 895, Raul Hilberg udává počet židovských i nežidovských obětí v Osvětimi ve výši 1,25 milionu). V roce 1933 Francouz Jean-Claude Pressac, kterého média s entuziasmem vychvalovala jako člověka, který konečně vyvrátil revizionisty, snížil počet osvětimských mrtvých na 775 tisíc (*Les crematoires d'Auschwitz*, CNRS, Paris 1993). Následně v německé verzi této knihy Pressac dále redukoval tento počet na 630 tisíc (*Die Krematorien von Auschwitz*, Piper Verlag, Munich 1994). Ve skutečnosti zemřelo v Osvětimi okolo 150 tisíc vězňů, přibližně polovina z nich Židů, z různých příčin (nemoci, hlad, vyčerpání, staroba, poprava zastřelením nebo oběšením, atd.). Toto tvrzení bude demonstrováno italským historikem Carlem Mattognou v knize, která se objeví v roce 2001, výlučně na základě německých dokumentů z válečného období. Pokud jde o Majdanek, Poláci a Sověti po osvobození tohoto tábora v roce 1944 tvrdili, že tam zahynulo 1,7 milionu lidí. Už v roce 1948 byl tento počet zredukován na 360 000 a na začátku 90. let dále na 235 000. Skutečný počet je okolo 42 500 (Jürgen Graf a Carlo Mattogno, *KL Majdanek. Eine historische und technische Studie*, Castle Hill Publisher, Hastings 1998).

Obrovská redukce počtu mrtvých v jednotlivých táborech významně neovlivnila posvátný počet šesti (anebo pěti) milionů obětí holocaustu. Tento počet zůstává pevný jako pyramidy. Takže když máte v košíku šest jablek, můžete sníst jedno, dvě či dokonce tři z nich a stále zůstane šest jablek! To je matematika holocaustu.

Politika nacionálně socialistické vlády vůči Židům ve světle dokumentů

NSDAP Adolfa Hitlera, která se dostala k moci v lednu 1933, byla antižidovská. Nacionální socialisté považovali židovský národ za element dekadence a destrukce a úderník mezinárodního komunismu (nejenže Marx a většina komunistických teoretiků byli Židé, ale bolševická revoluce v Rusku byla z velké části vedena Židy). Od roku 1933 Hitlerova vláda přijala množství zákonů omezujících práva německých Židů, proto mnoho z nich odešlo do exilu. Aby urychlili židovskou emigraci, nacionální socialisté úzce spolupracovali se sionistickými skupinami, které chtěly, aby Židé odešli do Palestiny. Tato nacionálně socialisticko-sionistická kooperace byla ve velkém zdokumentována americkým židovským autorem Edwinem Blackem v díle *The Transfer Agreement* (New York/London 1994) a není nikým zpochybňována. Před rokem 1941 většina německých a rakouských Židů emigrovala (i když jenom pár jich skutečně odešlo do Palestiny), ale velké množství Židů sídlilo v zemích, které Němci dobyli v první, úspěšné fázi války. Do roku 1941 německá vláda počítala s uskutečněním Madagaskarského plánu, který předpokládal přemístění evropského Židovstva na Madagaskar a vytvoření židovského státu na tomto ostrově, ale když moře ovládli Britové, tento plán se nemohl uskutečnit.

Masové deportace do koncentračních táborů začaly v roce 1941. Němci zoufale potřebovali pracovní sílu, protože většina schopných mužů bojovala na frontě. Ba co víc, Židé byli pokládáni za bezpečnostní riziko. Nešlo o planý poplach, protože židovský historik Arno Lustiger, bývalý člen hnutí odporu a přeživší několik táborů, se pyšně chlubil, že ve Francii Židé představovali 15 % celého aktivního odporu, i když představovali jen 0,6 % francouzské populace (*Der Spiegel*, 7/1993).

V některých koncentračních táborech, především v Osvětimi a Majdanku, byla míra úmrtnosti vysoká. Zatímco mnoho úmrtí bylo zapříčiněno nedostatkem jídla, špatným oděvem a hrubým zacházením, byly tu také popravy zastřelením a oběšením i choroby, především suchý plicní tyfus, který přenášely vši, jež byly hlavní příčinou vysoké úmrtnosti. Nejúčinnější zbraní proti vším byl insekticid cyklon B, ale dostupná množství nebyla nikdy dostačující. Namísto zabíjení lidí byl cyklon B používán na jejich záchranu. Jak správně uvádí Robert Faurisson, kdyby Němci měli víc cyklonu B, zemřelo by méně vězňů (historici holocaustu nepopírají, že cyklon B byl insekticid používaný na odstranění vší a dalšího hmyzu, ale tvrdí, že měl dvojí funkci, sloužící také jako vražedná zbraň na zabíjení Židů v Osvětimi a Majdanku). V Osvětimi, největším táboře, epidemie tyfu dosáhla vrcholu mezi 7. a 11. zářím 1942 s denním průměrem 375 úmrtí. V lednu 1943 klesla průměrná míra úmrtnosti na 107 denně, ale v březnu opět vzrostla na 298 (Jean-Claude Pressac, *Les crematoires d'Auschwitz*, str. 145).

28. prosince 1942 napsal inspektor koncentračních táborů Richard Glücks v oběžníku všem velitelům táborů:

„Hlavní táboroví lékaři musí použít všechny dostupné prostředky k dosažení masivní redukce počtu úmrtí v každém táboře. (…) Víc než kdy předtím musí doktoři zajišťovat, aby byli vězni adekvátně vyživováni a spolu s táborovou administrativou musí podat potřebné návrhy na zlepšení. (…) Reichsführer SS (Heinrich Himmler) nařídil redukci úmrtnosti za každou cenu." (Nuremberg dokument NO-1523).

Výsledkem tohoto rozkazu bylo snížení úmrtnosti téměř o 80 % od srpna 1943 (Nuremberg dokument PS-1469). 26. října 1943 Oswald Pohl, šéf hlavního úřadu ekonomické administrativy SS, uvedl v oběžníku velitelům všech 19 koncentračních táborů:

„V dřívějších letech, kde byl kladen důraz na převýchovu, nezáleželo na tom, zda uvězněný vykonával nějakou užitečnou práci nebo ne. Ale teď je práce vězňů velmi důležitá a všechny snahy táborových velitelů, orientace administrativních služeb a doktorů musí sloužit záměru udržet vězně při dobrém zdraví a práceschopné. Ne ze sentimentálních důvodů, ale protože potřebujeme jejich ruce a nohy, takže aby německý lid mohl zvítězit, musíme se postarat o zdraví vězňů." (Archiwum Muzeum Stutthof, 1-1b-8, str. 53.)

Takovéto dokumenty bezpochyby dokazují, že namísto záměru vyhladit své vězně je Němci chtěli udržet naživu, protože byli potřební jako pracovní síla (jak uvidíme později, neznamená to, že ti, kteří byli práce neschopní, byli zavražděni).

Několik německých dokumentů odkazuje na „Aussiedlung" (odsun) anebo „Umsiedlung" (přesídlení) Židů na východ. 21. srpna 1942 napsal Martin Luther, úředník na ministerstvu zahraničních věcí, v memorandu o židovské politice Říše:

„Principem německé židovské politiky po převzetí moci (nacionálními socialisty) bylo propagovat židovskou emigraci všemi možnými způsoby. (…) Současná válka dává Německu možnost a také povinnost vyřešit židovskou otázku v Evropě. (…) Evakuace Židů z Německa začala na bázi zmíněné Vůdcovy direktivy (Hitlerův rozkaz k evakuaci Židů). Bylo logické zahrnout bezprostředně židovské občany zemí, které také zavedly protižidovská opatření. (…) Ale počet Židů, deportovaných touto cestou na východ, nepostačoval na tamní potřeby pracovních sil.“ (Nuremberg dokument NG-2586.)

Po desetiletí ortodoxní historici, kteří nejsou schopní vyprodukovat ani jeden dokument, dokazující německou politiku vyhlazování, povinně tvrdili, že „odsun“ a „přesídlení“ byla kódová označení pro „vyhlazování“ a někteří z nich opakují tento nesmysl dodnes. Vyjádření Endlösung der Judenfrage (konečné řešení židovské otázky) se také interpretuje jako kamufléžní pojem pro vyhlazování, i když několik dokumentů jasně uvádí, že toto „konečné řešení“ znamenalo evakuaci nebo emigraci všech Židů z německé sféry vlivu. V roce 1993 Jean-Claude Pressac, který věří tvrzení o plynových komorách, uvedl v *Les Crematories d'Auschwitz*, že kódový jazyk je mýtus a v roce 1996 antirevizionistický francouzský historik Jacques Baynac upřímně připustil, že nevidí žádný vědecký důkaz pro existenci plynových komor (*Le Nouveau Quotidien*, Lausanne/Switzerland, 2. a 3. září 1996).

Na začátku devadesátých let vydali Rusové osvětimské Sterbebücher (záznamy o úmrtích). V těchto dokumentech táborová administrativa podrobně zaznamenala 66 000 případů úmrtí, která nastala v Osvětimi od poloviny roku 1941 do konce roku 1943. Každá strana obsahovala jméno, národnost, datum a místo narození, náboženskou příslušnost, datum a příčinu smrti zemřelého vězně (protože tyto záznamy mají mnoho mezer a chybí záznamy z roku 1944, dokumentace je nekompletní). Zastánci teze o vyhlazování jsou těmito záznamy velmi znepokojeni, protože nejsou schopní vysvětlit, proč Němci, kteří v Osvětimi údajně zplynovali nejméně milion Židů bez toho, aby je registrovali, se tak důkladně starali o zaznamenání každé přirozené příčiny smrti v táboře.

V roce 1995 jsme s Carlem Mattognem navštívili ruské archívy, kde se nachází 88 000 stran dokumentů, pocházejících z osvětimského Zentralbauleitung (centrálního stavebního úřadu). Tyto dokumenty byly zpřístupněny výzkumníkům počátkem 90. let. Zentralbauleitung byl zodpovědný za stavbu osvětimských krematorií, která podle tvrzení o holocaustu obsahovala plynové komory (faktem je, že tyto „plynové komory“ byly obyčejné márnice, kde byla před kremací uchovávána těla zemřelých vězňů). Jak se dalo předpokládat, nenašli jsme žádné dokumenty podporující plynové komory a vyhlazování, protože pokud by existovaly, Sověti by je triumfálně prezentovali už v roce 1945, aby dokázali bestialitu německého nacionálně socialistického režimu.

Nejenže dokumenty táborové administrativy nepotvrzují tvrzení o vyhlazování Židů, přímo mu protiřečí. Například záznamy uchované v Osvětimském muzeu ukazují, že 10 706 převážně židovských vězňů bylo v období od července 1942 do června 1944 lékařsky ošetřeno v Monowitzi, pobočním osvětimském táboře. 766 z nich zemřelo, zbytek byl z nemocnice propuštěn (Panstwowe Muzeum w Oswiecimiu, Syg. D AuI-III-5/1, 5/2 5/3). Jak tento fakt zapadá do politiky vyhlazování? Mýtus, že práceneschopní byli vražděni, je také vyvrácen dokumenty. Jeden příklad by měl postačit jako důkaz. Když jsme dělali výzkum v Moskvě v dubnu a květnu 2000, našli jsme s Mattognem německou zprávu, napsanou čtyřmi židovskými doktory (Lebovitsem, Blochem, Reichem a Weilem), kteří pracovali v táborové nemocnici pod dozorem Rusů začátkem roku 1945, těsně po osvobození osvětimského tábora.

Zpráva obsahuje jména více než tisíce téměř výlučně židovských pacientů, které Němci nechali v táboře před jeho evakuací. Mezi nimi bylo 97 chlapců a děvčat ve věku od 1 do 15 roků (Gosudarstvenny Archiv Rossiskoi Federatsii, Moscow, dokument 7021-108-23). Ti byli deportováni do Osvětimi spolu se svými rodiči, aby se předešlo rozdělování rodin. Kdyby bylo tvrzení o holocaustu pravdivé, všichni by byli dávno před rokem 1945 zavražděni, protože nebyli schopní pracovat.

Vědecké zkoumání

a) Úvod

Každý, kdo je obeznámen s normálními pravidly soudního postupu, ví, že fyzické důkazy jsou vysoce nadřazené výpovědím očitých svědků, protože očitý svědek může lhát nebo se v dobré víře mýlit. Z tohoto důvodu je v každém nepolitickém procesu s vraždou nařízena pitva mrtvoly, stejně jako zpráva expertů, týkající se vražedné zbraně. Pokud vyjádření očitých svědků protiřečí výsledkům testů soudních znalců, tyto testy jsou brány jako důkaz.

Co platí ve kdejakém případě vraždy, musí stejně tak platit v mnohem větší míře, když jde o stovky tisíc, ne-li miliony obětí. Ale po 2. světové válce žalobci Německa nikdy neprovedli žádné soudně znalecké zkoumání údajných plynových komor, nevyvinuli žádné seriózní úsilí na zjištění, zda osvětimská krematoria mohla pohltit čtyři miliony lidí, o kterých se tvrdilo, že v osvětimském táboře zemřeli (toto číslo, které bylo později postupně historiky holocaustu zredukováno, uvedli Sověti na Norimberském tribunálu (viz Nuremberg dokument URSS-008.)

Jen ve dvou případech žalobci Německa učinili poloviční pokus vědecky dokázat realitu masového vyvražďování. Po osvobození koncentračního tábora Majdanek v létě 1944 společná polsko-sovětská komise vyprodukovala zprávu, kterou jsme s Carlem Mattognem našli v archivech muzea v Majdanku a publikovali v naší knize *KL Majdanek. Eine historische und technische Studie* (Castle Hill Publisher, Hastings, 1998, kapitola V a VI). Polští a sovětští vědci hanebně podváděli a uváděli směšná tvrzení, potvrzující, že pět pecí nového krematoria v Majdanku, které byly uvedeny do provozu jen šest měsíců před ukončením provozování tábora, mohlo za tu dobu spálit 600 000 těl. Skutečný počet byl asi 32krát nižší. V roce 1945 polské úřady nařídily soudně znalecké posouzení Osvětimi. V Krakowské zprávě (text, který se nachází v antirevizionistické knize *Wahrheit und Auschwitz-Lüge*, editoři B. Bailer-Gailanda a W. Benz, Deuticke Verlag 1995) Poláci potvrdili, že objevili stopy kyanidu v lidských vlasech nalezených v táboře. Ale i kdyby to byla pravda (což dnes není možné určit), nedokazuje to, že byl někdo zplynován. Během války byly lidské vlasy používány pro průmyslové účely (například na vystýlku matrací) a v tom případě nebylo neobvyklé je před použitím dezinfikovat. Pokud se uskutečnilo nějaké vražedné plynování, bylo by absurdní po vraždě stříhat vlasy, protože cyklon B přilne k povrchu a ohrozil by tak dělníky. Vlasy by musely být stříhané předtím, než by byly oběti poslány do plynových komor.

Prvním revizionistickým výzkumníkem, který seriózně zkoumal technické aspekty otázky holocaustu, byl Robert Faurisson. Faurisson studoval techniku poprav, používanou v některých státech USA, kde se tresty smrti vykonávaly kyselinou kyanovodíkovou (kyselina kyanovodíková je aktivní složkou insekticidu cyklon B, který měl podobu malých granulí, ze kterých se plyn uvolňoval po kontaktu se vzduchem). Poprava plynem je komplikovaný proces. Musí se přijmout množství opatření a plynová komora musí být hermeticky uzavřená, jinak by se poprava stala zahráváním si se životy zaměstnanců věznice (to je jeden z důvodů,

proč skoro všechny státy USA přestaly používat tuto metodu a používají místo toho smrtící injekci). Faurisson, který navštívil Osvětim a studoval plány krematorií, která podle svědků obsahovala plynové komory, se divil, jak mohlo být až 2 000 lidí najednou zavražděno v těchto místnostech, které nemohly být hermeticky uzavřené a neměly žádná zařízení pro přívod plynu. Faurisson došel k závěru, že jakékoliv plynování cyklonem B v těchto místnostech by zabilo nejen oběti v plynové komoře, ale také by zamořilo okolí a že by nebylo možné odstranit mrtvá těla z místností ihned po zplynování, což tvrdili svědci (detailněji zpracováno Serge Thion, *Verité historique ou verité politique?*, La Vieille Taupe, Paris 1980).

b) Leuchterova zpráva

V roce 1985 byl v kanadském Torontu souzen revizionistický aktivista Ernst Zündel, původem z Německa a byl odsouzen k 15 měsícům vězení na základě zákona zakazujícího „šíření falešných informací", kvůli prodeji bookletu Richarda Harwooda „*Did Six Million Really Die?*" Zündelův obhájce Douglas Christie se proti rozsudku odvolal a druhé kolo procesu začalo počátkem roku 1988 (o tomto procesu existuje kniha, která obsahuje nesmírné množství informací o holocaustu a revizionizmu. Autorem je Barbara Kulaszka a titul je stejný jako u Harwoodovy brožury, která vedla k Zündelovým procesům – *Did Six Million Really Die?*, Samisdat Publishers, Toronto). Během průběhu procesu Zündel a Faurisson pověřili amerického specialistu na popravy, Freda Leuchtera, který sám konstruoval plynové komory, aby sestavil zprávu o místnostech označovaných jako plynové komory v Osvětimi I, Osvětimi-Březince a Majdanku. S malou skupinou pomocníků Leuchter odletěl do Polska koncem února. Po návratu napsal svojí zprávu, která se stala skutečným přelomem a iniciovala vědecké vítězství revizionistů (Fred Leuchter, *An engineering report about the alleged execution gas chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers, Toronto 1989). Zde jsou jeho závěry o Osvětimi:

– „Plynové komory" byly ve skutečnosti místnosti označované v dokumentech jako obyčejné márnice. Kvůli jejich technické konstrukci nemohly být použity při vražedném plynování.
– Kapacita krematorií by postačovala jen na spálení malé části údajných obětí.
– Analýzy vzorků ze stěn „plynových komor" neprokázaly žádné významné zbytky kyanidu. Analýzy však indikovaly enormně vysoký obsah kyanidu ve vzorku odebraném v dezinsekční komoře v Březince (nikdo netvrdí, že v této místnosti byly plynovány lidské bytosti).

Leuchterova zpráva nebyla dokonalá. Kapitoly o konstrukci „plynových komor" obsahovaly pár seriózních nedostatků (Leuchter například mylně uváděl, že v těchto místnostech nebyl žádný systém ventilace a přecenil riziko exploze) a část o krematoriích není uspokojující, protože Leuchter v této oblasti nebyl kompetentní. Chemická část ale nikdy nebyla vyvrácena a ukázala se jako rozhodující.

c) Rudolfova zpráva

V roce 1993 německý chemik Germar Rudolf ověřil výsledky Leuchterovy zprávy v mnohem detailnější studii, která je dodnes pravděpodobně nejdůležitějším materiálem, jaký kdy revizionisté vyprodukovali. (*Das Rudolf-Gutachten. Gutachten über die Bildung und Nachweisbarkeit von Cyanidverbindungen in den „Gaskammern" von Auschwitz*, Cromwell Press, London 1993, updated version: *Das Rudolf-Gutachten 2000*, Castle Hill Publisher, Hastings 2000. Zkrácená verze této zprávy se nachází v Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeit-*

geschichte, anglická verze: *Dissecting the Holocaust*, Capshaw/Alabama 2000).[3] Všechny pokusy vyvrátit tuto zprávu byly neúspěšné. Rudolf dokázal, že údajná hlavní komora Třetí říše, komora v krematoriu II v Osvětimi-Březince, kde bylo podle očitých svědků zplynováno několik set tisíc Židů, nepřišla nikdy do kontaktu s cyklonem B. Kyselina kyanovodíková formuje extrémně stabilní pigment (hexakyanoželeznatan železitý) se železo obsahujícími komponenty zdiva. Tento pigment se ztrácí stejně pomalu jako zdivo, což je dokázáno dlouhodobými, desetiletí trvajícími experimenty. Vysoké koncentrace zbytků kyanidu se stále nacházejí v dezinsekčních komorách v Březince, zatímco v údajné plynové komoře v krematoriu II (v Březince existovala čtyři krematoria, pojmenovaná krematorium II-V, ale všechna byla vyhozena do vzduchu v roce 1944, respektive počátkem roku 1945. Krematorium II je jediné, kde je „plynová komora" stále částečně přístupná) se nenašla žádná relevantní koncentrace. To vede k nevyhnutelnému závěru, že se na tomto místě nemohlo uskutečnit žádné plynování.

Další, neméně kritický argument vůči tvrzení o plynování je to, že otvory ve střeše „plynové komory", skrz které byly podle svědků sypány granule cyklonu B, v době údajného masového vyvražďování neexistovaly. Svědci vypráví o čtyřech kruhových otvorech a dva otvory, které teď vidíme, mají nepravidelný tvar. Ba co víc, zpevňovací tyče vedoucí skrz otvory ukazují, že tyto otvory byly násilně vytvořeny po válce, aby vytvářely dojem otvorů pro vsypávání cyklonu B. Jed tedy nemohl být do komory zavážený. To je taktéž nevyvratitelně demonstrováno v Rudolfově zprávě.

d) Kapacita osvětimských krematorií

„Jak se zbavit těla mojí oběti?" je noční můrou každého vraha. Lidské tělo je těžké zničit, protože obsahuje víc než 60 % vody. Příběhy „přeživších holocaust", jako například polského Žida Henryka Taubera, který tvrdil, že v Osvětimi mohly být spáleny mrtvoly bez paliva, jsou absolutně nesmyslné. Bohužel, historici holocaustu, jako např. Jean-Claude Pressac, který považuje Taubera za velmi důvěryhodného svědka, berou tento nesmysl vážně (Jean-Claude Pressac, *Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989).

Velká mezera v technickém výzkumu holocaustu byla zaplněna Italem Carlem Mattognem. Ve spolupráci s inženýrem Francem Deanem Mattogno napsal o osvětimských komorách obsáhlou studii, která je plodem mnohaletého výzkumu. Tato kniha se objeví v italštině v roce 2001 u vydavatelství Edizioni di Ar, Padova. Ale už v roce 1994 Mattogno a Deana publikovali článek o této otázce ve vědecké antologii *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, na kterou opakovaně odkazujeme (anglická verze: *Dissecting the Holocaust*, Capshaw/Alabama 2000). Mattogno a Deana se zaobírali následujícími otázkami:

1) Maximální kapacita osvětimských krematorií. První krematorium bylo uvedeno do chodu v roce 1941 v hlavním táboře. Protože jeho kapacita nestačila na zpracování velkého počtu mrtvol (desetitisíce vězňů podlehly tyfové epidemii), roku 1942 byla naplánována čtyři velká krematoria. Od března 1942 byly v Březince, západně od hlavního tábora Osvětim I, spuštěny do provozu. Těchto pět krematorií nikdy nefungovalo simultánně, kvůli technickým poruchám musela být neustále zastavována, což samozřejmě vysoce redukovalo jejich kapacitu.

[3] http://www.vzdelavaci-institut.info/?q=system/files/Rudolfova_zprava-Germar_Rudolf.pdf

2) Uhlí dovážené do krematorií. S výjimkou roku 1944 jsou tyto dodávky téměř úplně zdokumentovány a protože je znám objem uhlí nutný ke spálení jednoho těla, dá se vypočítat maximální počet kremací pro libovolnou dobu.

3) Fakt, že pět žáruvzdorných refrakčních cihlových zdí v kremačních pecích nebylo nikdy vyměněno, což by bylo nutné po 2 000-3 000 kremacích v jedné peci.

S přihlédnutím ke všem těchto faktorům došli Mattogno a Deana závěru, že kremační pece nemohly strávit víc než 162 000 těl. To velmi dobře odpovídá Mattognovu odhadu cca 150 000 obětí Osvětimi (kvůli mezerám v dokumentaci se nedá určit přesný počet).

Samozřejmě, člověk musí posoudit možnost kremací na otevřeném vzduchu. Takové kremace se uskutečnily ve druhé polovině roku 1942 a začátkem roku 1943, kdy v Osvětimi zuřil tyfus a krematoria v Březince ještě nebyla uvedena do provozu. Ale kritickým obdobím je květen-červen 1944. V té době se uskutečnily obrovské deportace maďarských Židů do Osvětimi. Podle historiků holocaustu jich bylo 180 až 410 000 zplynováno a spáleno v Březince (první číslo je udávané Raulem Hilbergem, *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt a. M. 1997, str. 1 300, druhé číslo je uváděno francouzsko-židovským historikem Georgesem Wellersem, *Le Monde Juif*, říjen-prosinec 1983, str. 153). Dokonce i ortodoxní historici, kteří s rutinou zveličují kapacitu krematorií, souhlasí, že v těchto by nebylo možné zpopelnit tolik mrtvol, takže tvrdí, že většina z nich byla spálena v obrovských jámách (Filip Müller, svědek obzvlášť drahý pro tyto historiky, popisuje ony jámy ve svojí knize *Sonderbehandlung*, Verlag Steinhausen, Frankfurt a. M. 1979. Jeho podání je plné technických nemožností.). Od prosince 1943 byla Osvětim opakovaně fotografována spojeneckými průzkumnými letadly. Některé z těchto fotografií spadají do období květen-červen 1944. Nejdůležitější z nich pochází z 31. května 1944. Pokud můžeme věřit oficiálním číslům deportovaných maďarských Židů, v ten den bylo přivezeno do Osvětimi 15 000 Židů a v předcházejících dnech byl průměr 13 000 denně. Žádná z těchto událostí, o kterých mluví Müller a další očití svědci, není na fotografii viditelná: není vidět řady vězňů, čekající před krematoriem, žádné gigantické šlehající ohně, žádné kremační jámy, žádnou dýmem zahalenou oblohu. Tato fotografie, spolu s dalšími ze stejného období, se dá najít v důležité knize Johna C. Balla „*Air Photo Evidence*“ (Ball Resource Services, Delta/Canada 1992). V tomto období tedy neexistovaly žádné velkoplošné kremace na otevřeném vzduchu, a protože krematoria mohla pojmout jen zlomek údajných obětí, vyhlazování maďarských Židů v Osvětimi-Březince bylo naprosto nemožné ze samotných technických důvodů – mimo faktu, že to protiřečí dokumentům, jak si ukážeme v kapitole Tři zbývající nevyřešené otázky.

e) Dieselové plynové komory

V „čistě vyhlazovacích táborech“ Belzec, Treblinka a Sobibor neexistovala žádná krematoria a neudává se žádné údajné použití cyklonu B. Během počátečního vývoje tvrzení o holocaustu byly štváči vykreslovány všechny druhy představitelných popravčích metod, ale všechny od „ponorné plošiny“ dr. Szendeho po „vlaky s nehašeným vápnem“ Jana Karskiho a „vakuové komory“ Vasilije Grossmana – zmizely v dějinách a byly nahrazeny dieselovými výfukovými plyny, které byly údajně produkovány motory zničených ruských tanků (anebo, podle alternativní verze, ponorek). Ve čtvrtém „čistě vyhlazovacím táboře“, Chelmnu, byly podle historiků používány dieselovými motory vybavené nákladní automobily, upravené jako pojízdné plynové komory. Jak demonstroval ve svojí excelentní studii francouzský automobi-

lový konstruktér Pierre Marais, tyto nákladní automobily byly jen dalším vynálezem válečné propagandy (Les camions a gaz en question, *Polemiques*, Paris 1994). Ve všech čtyřech „čistě vyhlazovacích táborech“ Němci údajně pochovávali těla, jen aby je později vyhrabali a spálili na otevřeném vzduchu.

Friedrich Berg, americký inženýr německého původu, analyzoval tvrzení o dieselových zplodinách z technického a toxikologického úhlu pohledu (jeho článek se nachází v Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, anglická verze: *Dissecting the Holocaust*). Přestože není nemožné zabít lidi dieselovými výfukovými zplodinami, jde o extrémně nedostatečnou a těžkopádnou metodu, protože výfukové plyny jsou jen těžko vhodné jako vražedná zbraň kvůli svému vysokému obsahu kyslíku a velmi malému obsahu oxidu uhelnatého. Benzínový motor může lehce vyprodukovat zplodiny s obsahem 7 % a víc oxidu uhelnatého, ale dieselový motor nemůže vyprodukovat zplodiny dokonce ani s obsahem nad 1 % oxidu uhelnatého. Ironií je, že zavedení dieselových výfukových plynů do komory zaplněné lidmi by jen prodloužilo jejich smrtelnou agónii, protože tyto plyny obsahují 16 % kyslíku, což postačuje na přežití. Namísto zavedení výfukových plynů mohli popravčí jednoduše nechat svoje oběti udusit se v přeplněné plynové komoře, protože dostupný kyslík by byl vydýchaný před začátkem účinkování oxidu uhelnatého.

Otcem tvrzení o dieselových plynech byl blázen jménem Kurt Gerstein, který mimochodem udával 20-25 milionů zplynovaných obětí. Gerstein tvrdil, že viděl v Belzecu 35-40 metrů vysoké kupy bot a oblečení a 28-32 vězňů na metr čtvereční v plynové komoře (Andre Chelain, Faut-il fusiller Henri Roques?, *Polemiques*, Paris 1986). Existuje minimálně šest verzí Gersteinovy zprávy! Tvrzení o dieselových plynech bylo evidentně později převzato technickými laiky, kteří si mysleli, že takovéto výfukové plyny musí být strašnou vražednou zbraní, hlavně kvůli zápachu. Ve skutečnosti by byl jakýkoliv benzínový motor desetkrát účinnější. Historici holocaustu by se bezpochyby rádi zbavili tvrzení o dieselových plynech, ale už je příliš pozdě, protože se toto tvrzení nachází ve všech historických knihách.

f) Odstraňování těl v „čistě vyhlazovacích táborech“

Způsob, jakým údajně byla odstraňována těla, detailně studoval dnes už zesnulý inženýr Arnulf Neumaier ve svém článku *Der Treblinka-Holocaust* (Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, anglická verze: *Dissecting the Holocaust*). Neumaier předpokládal 875 000 obětí v Treblince. Toto číslo bylo uvedeno v Demjanjukově procesu v Jeruzalému, i když se Raul Hilberg skromně uspokojuje se 750 000 a sovětský Žid Vasilij Grossman se v roce 1946 zmiňuje o 3 milionech. Pro Belzec (600 000 údajně zplynovaných), Sobibor (200-250 000 údajně zplynovaných) a Chelmno (150-400 000 údajně zavražděných ve dvou nebo třech plynových náklaďácích podle toho, kterému historikovi věříte) musí být uvedená čísla redukována, ale metoda odstraňování těl popisovaná ve standardní literatuře byla stejná.

Spálení 875 000 těl na otevřeném vzduchu si vyžaduje přinejmenším 200 kg dřeva na jednu mrtvolu, to je celkem 170 000 tun. V oblasti Treblinky neexistuje – a neexistoval – vykácený terén odpovídající velikosti a transport 170 000 tun dřeva do tábora by byl určitě zaznamenaný v záznamech německých železnic, pokud by bylo dřevo dopravováno z jiných oblastí.

875 000 těl by zanechalo 2 900 tun lidského popela a 1 000 tun popela ze dřeva. Tento popel by obsahoval miliony kusů nespálených kostí, plus 20-30 milionů zubů. Pokud by Sověti a Poláci našli jen zlomek těchto kostí, zubů a popela, okamžitě by svolali mezinárodní komisi expertů na dokázání zvrácenosti svých německých nepřátel, tak jako Němci svolali tuto komisi v roce 1943 po nalezení 4 000 těl polských důstojníků, které v běloruské Katyni povraždili

Sověti. Ale to je přesně to, co Poláci a Sověti neudělali. Jeden a půl roku po obsazení Treblinky Rudou armádou polské úřady stále tvrdily, že oběti byly zabíjeny párou (Nuremberg dokument PS-3311).

g) Zkoumání pozemního radaru

V říjnu 1999 se do Treblinky vydal mladý australský inženýr Richard Krege, vybavený pozemním radarem, který mimo jiné umožňuje detekovat přítomnost hrobů a je dnes používaný v archeologii a geologii. V srpnu 2000 uskutečnil Krege druhý výlet do Polska, tentokrát v mém doprovodu. Pokračoval ve svojí práci v Treblince a provedl stejný výzkum v Belzecu. V literatuře o holocaustu jsou místa, kde se údajně nacházely gigantické masové hroby (jak si pamatujeme, Němci údajně pochovali své oběti předtím, než je opět vykopali a spálili) přesně označená, takže není možnost omylu. Kregeho závěr je formální: obrovské masové hroby nikdy neexistovaly. V Belzecu našel znaky malého masového hrobu (není v oblasti označované historiky holocaustu), což není překvapující, protože určitý počet vězňů v táboře, který neměl krematorium, zemřel. Celé tvrzení o Belzecu a Treblince tedy padá. Výsledek zkoumání Richarda Kregeho bude publikován v roce 2001.

Očití svědci

Standardní práce Raula Hilberga o holocaustu obsahuje tisíce odkazů na autorovy zdroje. Zatímco Hilberg je schopný citovat nesmírné množství válečných dokumentů, dosvědčujících perzekuci evropských Židů – tj. antižidovské zákony, přijaté Německem i jeho spojenci a deportace velkého množství Židů do koncentračních táborů – pár stran věnovaných popisu plynování je výlučně založeno na tvrzení očitých svědků. Je to nevyhnutelné, protože jak už víme, žádný materiál či dokumentární evidence existence vyhlazovacích táborů a plynových komor neexistuje.

Viděli jsme, že v bezprostředním poválečném období existovaly spousty druhů tvrzení očitých svědků o vraždění ohněm, párou a elektřinou, o plynových komorách v Dachau, Buchenwaldu a Bergen-Belsenu a o mýdle vyráběném z těl zavražděných Židů. Obhájci tvrzení o holocaustu nenávidí, když se jim tato tvrzení připomínají, protože dokazují úplnou nedůvěryhodnost očitých svědků, především Židů. Dva procesy, které byly zorganizovány, aby obrátily pozornost světového veřejného mínění opět na holocaust, se nepodařily a způsobily hodnověrnosti židovských svědků nesmírnou škodu. V USA byl souzen Frank Walus, tovární dělník polského původu, poté, co ho arcilhář Simon Wiesenthal a jeho gang obvinil z množství zločinů v německém koncentračním táboře. Jedenáct židovských lhářů pod přísahou vypovídalo, že osobně viděli Waluse nelidsky mučit a zabíjet židovské vězně. Walus přišel o všechny své úspory a byl nucen se zadlužit, aby mohl financovat svojí obhajobu. Nakonec získal z Německa dokumenty, které dokázaly, že celou válku prožil jako dělník na poli na farmě v Bavorsku. Obvinění padlo a Walus byl osvobozen (Mark Weber, Simon Wiesenthal: Bogus Nazi Hunter, v: *Journal of Historical Review*, Volume 9, Nr. 4, Winter 1989/1990). John Demjanjuk, americký automobilový dělník ukrajinského původu, byl vydán do Izraele pro údajné nevýslovné krutosti v táboře Treblinka během války (jeho vydání bylo samozřejmě hrubým porušením základních právních principů, protože stát Izrael během 2. světové války neexistoval). Na Demjanjukově procesu pět židovských lhářů přísahalo, že v Demjanjukovi poznávají „Ivana Hrozného“, který odřezával prsa židovským ženám mečem, rozřezával břicha těhotným Židovkám a osobně zabil statisíce Židů výfukovým plynem z dieselového mo-

toru zničeného ruského tanku (Hans Peter Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag fuer ganzheitliche Forschung, Vioel/Germany 1987).

Ale Demjanjuk v Treblince nikdy nebyl. Nakonec byl osvobozen a mohl se vrátit do USA.

Když revizionisté ukázali, že údajná plynování v Osvětimi se z technických a chemických důvodů nemohla odehrát, je v zásadě zbytečné diskutovat o tvrzeních očitých svědků, na kterých je založena celá lež o plynové komoře. Budeme však prezentovat jeden obzvlášť významný případ.

Po desetiletí se žádný advokát či novinář neodvážil položit pár lhářům, kteří se prezentovali jako „svědci plynových komor“, žádné kritické otázky, a tak tito lháři mohli cestovat od jednoho procesu a z jedné tiskové konference na druhou bez obav z odhalení. Tento stav se změnil v roce 1985 na prvním Zündelově procesu v Torontu. Původem slovenský Žid a bývalý osvětimský vězeň Rudolf Vrba, univerzitní profesor biologie v Kanadě, svědčil ve prospěch „The Holocaust Remembrance Association“, která zažalovala Zündela za šíření falešných informací. Vrba byl nejlepším svědkem, kterého mohli obránci tvrzení o holocaustu žádat. Spolu se svým slovenským druhem, Židem Alfredem Wetzlerem, uprchl z Osvětimi 7. dubna 1944 na Slovensko. V listopadu téhož roku byla v New Yorku publikována Vrbova a Wetzlerova zpráva, ve které je Osvětim označena jako vyhlazovací centrum. O dvacet roků později Vrba napsal o svém pobytu v osvětimském táboře knihu (*I cannot forgive*, Bantam publishers, Toronto 1964). Na stranách 10-13 popisoval Himmlerovu návštěvu v Osvětimi-Březince v lednu 1943. Nové krematorium, krematorium II, podle něj bylo ten den spuštěno do provozu a na jeho inauguraci bylo zplynováno a spáleno 3 000 Židů a Himmler sledoval agónii nešťastných obětí skrz průzor ve dveřích plynové komory. (Kdyby Vrba studoval dokumenty, věděl by, že první krematorium v Březince bylo uvedeno do provozu v březnu 1943 a Himmler navštívil Osvětim-Březinku naposledy v červenci 1942. Protože místnost v krematoriu II, označovaná za plynovou komoru, byla velká jen 210 čtverečních metrů, naplnit ji 3 000 obětí by znamenalo, že 14 lidí stálo na jednom metru čtverečním, což je nemožné.) Zündelův advokát Douglas Christie nemilosrdně vyslýchal lháře Vrbu v křížovém výslechu:

Christie: Rád bych se vás zeptal, zda jste opravdu měl na mysli to, že jste ho skutečně viděl přicházet v lednu 1943, nebo to je jenom…

Vrba: V září 1943 nebo v lednu?

Christie: No, kniha říká leden.

Vrba: Ne, viděl jsem ho v červenci 1943 a potom jednou v roce 1943 (!)

Christie: Ale tady se mluví o lednu 1943.

Vrba: Potom je to chyba.

Christie: Chyba?

Vrba: Ano.

Christie: Ale při této příležitosti jste ho viděl přicházet.

Vrba: Poprvé jsem ho viděl přicházet, protože jsem byl tak blízko jako jste vy. (…) Poodešel o krok, aby byl slušný.

Christie: Hm.

Vrba: Ale podruhé jsem ho viděl v autě, ve stejném jako prvně. Vezl se v černém Mercedesu a byl dokonale obklopen svými podřízenými, kteří ho provázeli. Viděl jsem ho z dálky asi 500 metrů a slyšel jsem, že to je on, ale tentokrát nepřišel ke mně, aby mi potřásl rukou a představil se. Možná to byl on, možná jeho zástupce. Nemyslím si, že to je velký rozdíl.

Christie: A chcete říct tomuto soudu, že jste skutečně viděl Heinricha Himmlera hledět přes dveře plynové komory, je to tak?

Vrba: Ne, neřekl jsem, že jsem byl přítomen, když se díval přes dveře, ale dal jsem do kupy tvrzení, která jsem několikrát slyšel od různých lidí, kteří při tom byli a říkali mi o tom. Bylo jich tam mnoho ze Sonderkommanda a SS.

Christie: Ale ve vaší knize píšete, že jste všechno viděl a nezmiňujete se o tom, že jste to slyšel od jiných lidí.

Vrba: V tomto konkrétním případě jsem řekl, že jsem to slyšel od jiných lidí.

(Záznam z prvního Zündelovho procesu v Torontu, 1985, str. 1244 ad.)

Někteří z těch, kteří nejsou obeznámeni s detaily tvrzení o holocaustu, prohlašují, že existuje „množství svědků plynových komor“ a že není možné, aby všichni lhali. To je chyba. Když se věnujete literatuře o holocaustu, rychle zjistíte, že v těchto knihách se cituje jen pár svědků. Jedním z nich je Vrba a další nejsou o nic lepší. Klíčovým svědkem je další slovenský Žid, Filip Müller, kterého Raul Hilberg ve svojí knize „*The Destruction of the European Jews*“ cituje jako zdroj nejméně dvacetkrát. Ve svém odporném bestselleru (*Sonderbehandlung*, Verlag Steinhausen, Frankfurt a. M. 1979) Müller popisuje, jak jedl koláč v kyanidem zamořené plynové komoře (okamžitě by zemřel) a jak zvláštní komando, do kterého patřil, používalo vařící tuk tekoucí z pálených těl v „kremačních jámách“ jako další palivo: on a jeho spolupracovníci sbírali tento tuk a lili ho znovu na těla, aby urychlili hoření! (str. 24/25; str. 207)!

Hrozné obvinění z průmyslové genocidy, vyslovované vůči německému národu od roku 1945, je takto založené pouze na fantazírování několika lhářů jako Vrba a Müller – plus přiznání bývalých SS-manů. Jedním z nejdůležitějších pilířů holocaustu je přiznání Rudolfa Hösse, prvního ze třech velitelů osvětimského tábora, které je citované v každé učebnici dějepisu v západním světě. Ale Höss vypovídal o věcech, které nebyly pravdivé. Přiznal se například ke zplynování 2,5 milionu lidí s celkovým počtem 3 miliony mrtvých do konce listopadu 1943. To je víc než dvojnásobný počet vězňů přivezených do Osvětimi po celou dobu její existence, což v současnosti připouští dokonce i ortodoxní historici. Höss svým vyšetřovatelům také řekl, že v červnu 1941 navštívil Belzec a Treblinku, i když v té době neexistoval žádný z těchto táborů a zmínil se o vyhlazovacím táboru „Wolzek“, o kterém od té doby nikdo neslyšel (Nuremberg document PS-3868). V roce 1983 anglický autor Rupert Butler ve svojí knize *Legions of Death* (Arrow Books, London, str. 235) popsal, jak bylo Hössovo svědectví vynucené britským týmem specialistů na mučení pod vedením židovského seržanta Bernarda Clarka v březnu 1946: Höss byl zatčen v úkrytu na farmě v severním Německu, byl zuřivě bit a držen bez spánku 3 dny, než nakonec podal a podepsal písemné doznání, které pro něj napsali jeho mučitelé – v anglickém jazyce, kterému Höss nerozuměl!

Zatímco fyzické mučení německých zajatců bylo bezprostředně po válce běžné, soudy ve Spolkové republice Německo se uchýlily k důmyslné strategii na získání požadovaných přiznání „nacistických válečných zločinců“. Početné procesy s takovými „zločinci“, kteří byli obyčejně obviněni z vraždění Židů, hrály důležitou úlohu v redukci německého lidu. Neustále „dokazující“ ohavnost nacionálně-socialistického systému německá „demokracie“, která trpěla defektem, že byla zavedena výlučně jako výsledek německé porážky ve 2. světové válce, legitimizovala svojí vlastní existenci. Během doslova každého z těchto procesů byly do soudních síní přiváděny třídy školáků, aby byli naplněni hanbou za zločiny svých otců a aby byla zničena jejich národní hrdost a sebeúcta. Procesy takto pomáhaly vytvořit akceptování politiky loutkového režimu, který německé zájmy úplně podřídil zájmům amerických okupantů.

Procesy byly vedeny podle stejného schématu. Předtím, než začaly, byli obvinění médii popisováni jako bestie v lidské kůži. Nebyla potřeba žádná materiální či dokumentační evidence jejich zločinů, když byli očití svědci. Tito svědci mohli lhát, jak chtěli (na soudním procesu v Aschaffenburgu svědek řekl soudu, že SS organizovaly mezi plynováními v Březince cyklistické závody), nikdy neriskovali obvinění z křivé přísahy a věděli, že obhájci jim nebudou klást žádné otázky, protože by byli pronásledováni médii za opětovné mučení obětí holocaustu. Za těchto podmínek bylo pro obviněného jedinou šancí na snížený trest vyhnout se jakékoliv diskusi o existenci plynových komor a masového vyhlazování a popírat osobní zodpovědnost, vinit za všechno mrtvé, nezvěstné anebo už odsouzené. Každý na „procesu s válečnými zločinci", kdo zpochybňoval oficiální tvrzení o „holocaustu", se nacházel v beznadějné situaci. Nikdo mu nevěřil a jeho „neoblomnost" mu jen přinesla vyšší trest. Takto se získávala přiznání a vytvářely důkazy o holocaustu! (Citováno z Wilhelm Staeglich, *Der Auschwitz Mythos*, Grabert Verlag, Tübingen 1979 a článku Manfreda Koehlera o hodnotě výpovědí a přiznání o Holocaustu v: Ernst Gauss, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert Verlag, Tübingen 1994, anglická verze: *Dissecting the Holocaust*, Theses and Dissertation Press, Capshaw/Alabama 2000.)

Neviditelný slon

V roce 1976 Arthur Butz, univerzitní profesor elektronického inženýrství, napsal knihu „*The Hoax of the Twentieth Century*" (Podvod dvacátého století), která je ještě stále revizionistickou klasikou. Butz si položil otázku, zda spojenci, Vatikán a Mezinárodní výbor Červeného kříže mohli delší čas vědět o masovém vyhlazování v zemích kontrolovaných Německem. Jeho odpověď nedala místo žádným pochybám: něco takového je naprosto nemožné. Několik historiků holocaustu – Martin Gilbert, Walter Lacqueur, David Wyman, Richard Breitman a další – položili stejnou otázku a nabídli stejnou odpověď. Zrekapitulujme si, proč masové vraždy v Osvětimi, která byla největším německým koncentračním táborem a podle oficiálního tvrzení o holocaustu vedoucím vyhlazovacím centrem, nemohly být dlouho tajemstvím:

– Dva farmářské domy, které údajně sloužily jako plynové komory předtím, než byla uvedena do provozu čtyři krematoria v Březince, byly v oblasti tábora; krematoria byla v samostatném táboře a obehnaná ostnatým drátem, takže každodenně by tisíce vězňů byly svědky vykonávání masakrů (podle legendy SS-man vyšel na střechu „plynové komory" – ve skutečnosti márnice – a vhodil granule cyklonu B skrz čtyři kruhové otvory ve střeše. Jak jsme už předtím podotkli, tyto kruhové otvory nikdy neexistovaly.).

– Osvětim byla jakoby souostroví s okolními 40 podtábory, kam byli vězni posíláni podle potřeby předtím, než byli vráceni do hlavního tábora. Protože vězni a svobodní dělníci pracovali bok po boku, tento systém garantoval neustálý proud informací po celé osvětimské oblasti.

– Dokonce i v Březince, údajném epicentru holocaustu, byli civilní dělníci zapojeni do všech druhů činností. Přinejmenším 12 společností se podílelo na konstrukci krematorií (Pressac, *Les crematoires d'Auschwitz*, str. 56).

– Osvětim byla skutečně velkým průmyslovým komplexem, kde IG Farben, jedna z největších německých společností, jakož i dalších cca 170 firem, měly svoje zástupce (Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europaeischen Juden*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt 1997, str. 992). Osvětim byla velmi důležitá pro německý vojenský průmysl, protože v Monowitzi – východní

části osvětimského komplexu – se vyráběla buna (syntetický kaučuk, materiál na výrobu pneumatik).

– Jak jsme si už řekli, vězni byli ustavičně přemísťováni z Osvětimi do jiných táborů. Jen v období červen-říjen 1944 bylo 23 000 převážně židovských vězňů přeloženo z Osvětimi do Stutthofu u Gdaňsku (Archiwum Muzeum Stutthof, I-IIB-8, str. 1; Jürgen Graf und Carlo Mattogno, *Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik*, Castle Hill Publisher, Hastings 1999). Protože údajné zavraždění 180-410 000 maďarských Židů se prý odehrálo v květnu až červenci uvedeného roku, většina vězňů přeložených do Stutthofu by byla svědky tohoto strašného činu.

– Mnoho vězňů bylo z Osvětimi propuštěno. S Carlem Mattognem jsme našli dokumentární evidenci o propuštění cca 360 převážně polských vězňů, kteří byli odsouzeni ke 49 dnům převýchovných prací pro porušení svojí pracovní smlouvy (Tsentr chranjenia istorikodokumentalnich Kollektsii, Moscow, 502-1-436). Všichni byli propuštěni v červnu a červenci 1944 (tj. v době údajného vyhlazování maďarských Židů), což znamená, že konečný počet propuštěných musel být mnohem vyšší. Takže hloupí nacisti, kteří se velmi snažili zničit důkazy o svých krutostech, to všechno zbabrali neustálým propouštěním svědků genocidy!

Židovský historik holocaustu Martin Gilbert píše:

„Jména a geografické polohy vyhlazovacích táborů Chelmno, Treblinka, Sobibor a Belzec byly ve spojeneckých zemích známy přinejmenším od léta 1942. Na druhé straně tajemství plynových komor v Osvětimi-Březince zůstávalo skryté od prvního květnového týdne 1942, kdy byly uvedeny do provozu, do třetího červnového týdne 1944.“ (*Auschwitz und die Alliierten*, Verlag C.H. Beck, 1983, str. 398).

Faktem je, že se spojenecké vlády nechovaly tak, jakoby věděly něco o „vyhlazovacích táborech“ v Osvětimi či někde jinde. V srpnu 1943 americký ministr zahraničí Cordell Hull instruoval amerického velvyslance v Moskvě, aby ze společné Spojenecké deklarace o „německých zločinech v Polsku“ vymazal jakoukoliv zmínku o plynových komorách, protože neexistoval žádný důkaz jejich existence (Foreign Relations of the U.S., Diplomatic Papers, Washington 1963). Po prosinci 1943 byla Osvětim pravidelně fotografována spojeneckým průzkumným letectvem. Pokud by fotografie odhalily důkaz masového vyhlazování, jediná železniční trať stále spojující Osvětim s Maďarskem by byla jistě zničena, jen co začala deportace maďarských Židů na jaře 1944. Ale nejen spojenci nepohnuli prstem na záchranu Židů před jejich osudem. Vatikán mlčel a stejně tak Mezinárodní Červený kříž. V září 1944 bylo delegaci Červeného kříže umožněno navštívit Osvětim. Ve svojí následné zprávě delegáti uvedli, že slyšeli zvěsti o plynové komoře, ale samotní vězni tyto zvěsti nepotvrdili (Comite international de la Croix Rouge, L‘Activite du CICR en faveur des civils detenus dans les camps de concentration en Allemagne, Geneva 1948, str. 92).

Jsme tedy konfrontováni s následujícími nevyhnutelnými fakty:

1) Nebylo možné ukrýt před světem masové vraždění v Osvětimi.

2) Svět nevěděl nic o masovém vraždění v Osvětimi až do června 1944 a dokonce ani potom nikdo nejednal tak, jakoby tato tvrzení byla pravdivá.

Zatímco židovské organizace dnes otevřeně obviňují celý křesťanský svět z tichého souhlasu s vyvražďováním židovského lidu, další závěr, který se zdá mnohem logičtější, nejlépe vyjádřil Arthur Butz: „Ve své místnosti nevidím žádného slona. Kdyby byl v mojí místnosti slon, určitě bych ho viděl. V mé místnosti proto žádný slon není.“ (Context and perspectives in the holocaust controversy, *Journal of Historical Review*, Winter 1982.)

Počet židovských obětí

24. května 1995 fanaticky prožidovské berlínské noviny *Die Tageszeitung* uvádějící, že muzeum holocaustu Yad Vashem v Jeruzalému bylo sionisty plánované už v roce 1942, vyjádřily údiv nad faktem, že takový krok se podnikl již v době, kdy většina budoucích obětí ještě stále byla naživu (str. 12). Faktem je, že číslo 6 milionů bylo opakovaně vzpomínáno prominentními Židy dávno před koncem války. V prosinci 1944, před osvobozením Osvětimi, sovětský židovský propagandista Ilja Ehrenburg (který pravidelně povzbuzoval vojáky Rudé armády k zabíjení německých civilistů a znásilňování německých žen) napsal: „Zeptejte se jakéhokoliv německého vězně, proč jeho spoluobčané vyhladili šest milionů nevinných lidí a jednoduše odpoví: ‚No, byli to Židé.‘“ (Pamatuj, pamatuj, pamatuj, sovětské vojenské zprávy. 22. prosinec 1944, str. 4, 5.). 31. května další židovský propagandista, slovenský rabín Dov Weissmandel, uvedl v dopise: „Do dnešního dne bylo vyhlazeno šest milionů evropských a ruských Židů (Lucy Dawidowicz, *A Holocaust Reader*, Behrmann House, New York 1976, str. 327). Třetí židovský propagandista, Nahum Goldmann, který se později stal prezidentem The Jewish Congress (Světového židovského kongresu), už v květnu 1942 předpověděl na recepci v hotelu Baltimore v New Yorku, že z 8 milionů Židů žijících v německé sféře vlivu budou na konci naživu 2 nebo 3 miliony (Martin Gilbert, *Auschwitz und die Alliierten*, Verlag C.H. Beck, Munich 1982, str. 44.) Ale v té době holocaust údajně teprve začínal, tak jak mohl Goldmann znát budoucí počet obětí?

Náš údiv začíná nabírat na rozměrech, když se začteme do článku z 31. října 1919 (!!!) v amerických židovských novinách *The American Hebrew*, které popisují „holocaust“ šesti milionů židovských mužů, žen a dětí, údajně probíhající v nějaké nespecifikované oblasti ve východní Evropě. Počet šesti milionů se objevuje nejméně sedmkrát. Šest je posvátné číslo judaizmu a údajný počet obětí je pravděpodobně odvozen z Talmudu.

Aby došli k požadovanému číslu šesti (anebo skoro šesti) milionů obětí, soudní historici se zamotávají do všelijakých druhů bezhlavé manipulace. Nejlepší příklad poskytuje kniha publikovaná v roce 1991 kolektivem autorů pod vedením Wolfganga Benze, profesionálního prožidovského propagandisty z Německa (*Dimension des Völkermords*, Verlag R. Oldenbourg, 1991). Jak poukázal Germar Rudolf v článku v antologii *Grundlagen zur Zeitgeschichte* (anglická verze: *Dissecting the Holocaust*), Benz a jeho tým jsou zodpovědní za následné manipulace:

– Dvojité započítávání Židů, vyplývající ze změn územních teritorií během 2. světové války. Například Židé z rumunských teritorií, dočasně připojených k Maďarsku, kteří skutečně nebo údajně ve válce zemřeli, jsou započítáni dvakrát.

– Oběti sovětských čistek a deportací jsou potichu přidány k německé straně zodpovědnosti.

– Počet polských Židů v roce 1939 je zveličený cca o 700 000.

– A co je ze všeho nejhorší, Benz a jeho tým jednají tak, jako by se neuskutečnila žádná židovská emigrace. Každý Žid, který po válce nežil na stejném místě jako předtím, se jednoduše považuje za zavražděného! Analogie demonstrující imbecilitu tohoto druhu argumentů je ná-

sledující: krátce předtím, než se Alžírsko stalo nezávislým, tam žilo okolo 1 000 000 Francouzů. O nějaký čas později jich tam zůstalo jen kolem 100 000, takže alžírští bojovníci za svobodu museli povraždit 900 000 Francouzů! Ve skutečnosti je případ Polska, demograficky klíčové země, mnohem komplikovanější než případ Alžírska, protože alžírské hranice se po získání nezávislosti neměnily, kdežto Polsko se po válce posunulo na západ. Východní část, kde byli Židé obzvlášť početní, byla připojena k Sovětskému svazu, zatímco Polsko získalo velká německá teritoria, kde dokonce i před rokem 1939 žilo jen pár Židů.

Na rozdíl od podvodníka Benze německo-americký revizionista Walter Sanning věnoval židovské emigraci zaslouženou pozornost. Sanningova velmi důležitá kniha „*The Dissolution of Eastern European Jewry*" (Institute for Historical Review, Costa Mesa 1983) je téměř výlučně založena na židovských a spojeneckých zdrojích. Sanning přesvědčivě dokazuje, že kolem 1,5 milionu evropských Židů emigrovalo po válce do Palestiny, USA a dalších neevropských zemí. Těchto 1,5 milionu však stále neřeší statistický problém. Řešení hádanky se nachází v Sovětském svazu. Podle sčítání ze 17. ledna 1939 měl Sovětský svaz, krátce před vypuknutím války, 3,02 miliony Židů. Je pravda, že první poválečný součet v roce 1959 ukázal jen 2,267 milionů, ale protože každý sovětský občan mohl uvést jím preferovanou národnost, mnoho asimilovaných Židů se jednoduše nazývalo Rusy (ba co víc, nadá se vyloučit, že sovětská vláda záměrně falšovala výsledky kvůli podpoře tvrzení o holocaustu). 1. června 1990, dlouho po začátku židovské emigrace na západ, sionistický *New York Post*, odkazujíc na izraelské specialisty, mluvil o víc než 5 milionech sovětských Židů. Ve světle faktu, že přirozený přírůstek této populační skupiny nebyl kvůli emigraci a nízké porodnosti možný, musíme připustit, že v roce 1945 žilo v SSSR do 6 000 000 Židů.

Co se stalo? V roce 1939, po vypuknutí německo-polské války, se obrovská záplava polských Židů přesunula ze západu na východ. V roce 1941, kdy Němci napadli Rusko (jak dokazuje ruský vojenský specialista Viktor Suvorov a mnoho dalších autorů, šlo o preventivní útok, protože Stalin se chystal napadnout Německo ve stejném roce, umístil blízko hranic obrovské množství vojáků a těžkých zbraní), velká část sovětského Židovstva byla evakuována a nikdy se nedostala pod německou kontrolu. Podle Raula Hilberga bylo okolo 40 % Židů přesunuto z oblastí později dobytých německým wehrmachtem na východ. Sanning se zmiňuje o mnohem větší míře evakuace, 80 procent, ale protože jeho hlavním zdrojem je nezodpovědný sovětský židovský propagandista David Bergelson, toto číslo je určitě příliš vysoké.

Velká část polského Židovstva tedy strávila válku v SSSR. Britsko-americká komise v únoru 1946 tvrdila, že v Polsku stále žilo 800 000 Židů (Keesings Archiv der Gegenwart, 16./17. Jahrgang, Rheinisch-Westfaelisches Verlagskantor, Essen 1948, str. 651, zpráva z 15. února). Samozřejmě, mnoho z nich byli Židé, kteří se vrátili po válce z Ruska. Následně většina polských Židů opustila svou zem a emigrovala do Palestiny, USA a jiných zemí.

Sanning dochází k závěru, že ve 2. světové válce zahynulo okolo 1,3 milionů Židů, ale že méně než polovina, přibližně půl milionu, zemřelo následkem německých represí; zbytek byl zabit v boji nebo zahynul během sovětských deportací. Je bez debaty, že tato čísla představují odhady, protože přesný počet není možné určit. Ale Sanningovy závěry jsou potvrzené švédským specialistou, profesorem Carlem Nordlingem. Nordling studoval osud prvních 722 židovských osobností, o kterých se zmiňuje *Encyclopaedia Judaica*, kteří v roce 1939 žili v zemích později dobytých nebo kontrolovaných Němci. Z těchto 722 osob 44 % emigrovalo anebo uteklo z německé sféry vlivu před koncem roku 1941, 13 % zemřelo, 35 % zůstalo nedotčeno deportacemi nebo internacemi, ale válku přežili (*Revue d'Histoire revisionniste*, Nr. 2, 1990, str. 50). Když předpokládáme, že v zemích dočasně kontrolovaných Němci žilo 4,5

milionů Židů (což je štědrý odhad, Sanning odhaduje, že tento počet nemůže přesáhnout 3,5 milionů) a když dále předpokládáme míru úmrtnosti 13 % jako výsledek Nordlingova statistického zkoumání, znamená to, že následkem německé politiky zahynulo 600 000 Židů.

Protože počty úmrtí ve většině koncentračních táborů jsou dobře zdokumentovány a protože procento židovských vězňů je přibližně známo ve všech táborech, můžeme s určitým stupněm přesnosti odhadnout počet Židů, kteří zemřeli v táborech. Mohl těžko přesáhnout počet 350 000. I kdybychom předpokládali, že Němci zastřelili několik set tisíc Židů v Sovětském svazu a když zvážíme vysokou míru úmrtnosti v ghettech plus vysoký počet obětí během evakuace východních koncentračních táborů v posledních měsících války, je obtížné si představit, že by ztráty židovské populace v německé sféře vlivu mohly přesáhnout 1 milion – to znamená, že číslo 6 milionů je přinejmenším šestkrát vyšší. Na druhé straně, pokud je Sanningův odhad 500 tisíc správný, byla by tato cifra dvanáctkrát vyšší.

Krátká zpráva, publikovaná 24. listopadu 1978 v *State Timon* (Baton Rouge, Louisiana), vysvětluje mnohem živěji než jakákoliv populační statistika osud „zmizelých“ Židů:

„Steinbergové kdysi žili v malé židovské vesnici v Polsku. To bylo před Hitlerovými tábory smrti. Dnes se shromáždilo více než 200 přeživších a potomků přeživších na speciální čtyřdenní oslavě, která začala v Den díkůvzdání. Ve čtvrtek přijeli příbuzní z Kanady, Francie, Anglie, Argentiny, Kolumbie, Izraele a z přinejmenším 13 měst v USA. ‚Je to nádherné,‘ říká Iris Krasnow z Chicaga. ‚Je tu pět generací – od tříměsíčních po 85leté. Lidé křičí a baví se. Je to skoro jako sjednocení uprchlíků během 2. světové války.‘“

Tři zbývající nevyřešené otázky

I když od dob pionýra Paula Rassiniera revizionisté učinili obrovský pokrok, jejich úloha ještě zdaleka neskončila, protože několik velmi důležitých aspektů osudu Židů ve 2. světové válce ještě nebylo objasněno. Tady jsou tři základní problémy, které dodnes revizionisté vyřešili jen částečně:

– Co se stalo se Židy, kteří byli posláni do Osvětimi, ale nebyli tam registrováni?
– Jaká byla skutečná funkce Belzecu, Treblinky, Sobiboru a Chelmna?
– Kolik Židů Němci zastřelili na východní frontě?

a) Co se stalo se Židy, kteří byli posláni do Osvětimi, ale nebyli tam registrováni?

Díky německým dokumentům, které se ve velkém množství zachovaly, jsme schopní zjistit, že do osvětimského koncentračního tábora byl poslán přibližně milion Židů z různých evropských zemí. Téměř přesně 200 000 z těchto deportovaných Židů (plus 200 tisíc Nežidů) bylo v Osvětimi registrovaných, zatímco zbývajících 800 000 registrovaných nebylo. Víc než polovina z těchto 800 000 Židů přišla z Maďarska v období května a června 1944 (Podle dokumentů bylo v průběhu ani ne dvou měsíců deportováno z Maďarska okolo 437 000 Židů. Většina revizionistů, včetně mně, akceptuje toto číslo, přestože jeden z nejprominentnějších revizionistických autorů, Arthur Butz, toto číslo neakceptuje. *The Journal of Historical Review*, Volume 19, Nr. 4, July/August 2000, obsahuje můj a Butzův článek týkající se této otázky).

Historici holocaustu tvrdí, že skoro všichni neregistrovaní židovští vězni byli po příchodu zplynováni v Březince. Ale existuje důvod pro názor, že Osvětim sloužila pro ty židovské deportované, kteří nebyli registrováni, jako tranzitní tábor. Posuďme nejprve případ nemaďarských Židů, kteří byli posláni do Osvětimi v letech 1941 až 1943.

16. října 1942 švýcarské židovské noviny *Israelitisches Wochenblatt* napsaly:

„Už nějaký čas existovala tendence rozpustit polská ghetta. Tak to bylo v případě Lublinu a teď má následovat Varšava. Není známo, jak dalece tento plán už proběhl. Předešlí obyvatelé ghett putují dále na východ do ruské okupační zóny. Částečně byli nahrazeni Židy z Německa. (…) Očití svědci, kteří až donedávna byli v ghettu v Rize a dokázali utéct, udávají, že v tomto ghettu je stále 32 000 Židů. Od okupace jich zahynuly tisíce. Židé jsou teď nuceni pracovat mimo města. (…) Nedávno byly v Rize zaznamenány příjezdy židovských transportů z Belgie a dalších zemí západní Evropy, které však bezprostředně pokračovaly k neznámému cíli."

Kdokoliv obeznámený s oficiálním tvrzením o holocaustu ví, že se nepředpokládá, že Židé z Polska a Belgie byli posíláni na okupovaná sovětská teritoria. Židé deportovaní z polských ghett byli údajně zavražděni ve vyhlazovacích táborech a deportovaní belgičtí Židé byli buď posláni do Osvětimi (kde byla údajně většina z nich zplynována) anebo do táborů na západě. Dva revizionističtí výzkumníci, Španěl Enrique Aynat (*Estudios sobre el „Holocausto"*, Graficas Hurtado, Valencia 1994) a Francouz Jean-Marie Boisdefeu (*La Controverse sur l'extermination des juifs par les allemands*, Volume II, V.H.O., Berchem/Belgium 1996) zdokumentovali množství případů, kdy se deportovaní západoevropští vězni během války objevují v oblastech daleko na východ od Osvětimi. Podle tvrzení o holocaustu se tam nikdy neměli dostat, protože se udává, že je měla stihnout smrt v plynových komorách v Osvětimi-Březince. Ale dokonce i oficiální literatura holocaustu se zmiňuje o deportaci několika desítek tisíc německých a českých Židů do Minsku (Bělorusko) a Rigy (Lotyšsko). První deportační vlna do Rigy se uskutečnila v prosinci 1941. Jak uvádí Hilberg ve svojí práci (*Die Vernichtung der europaeischen Juden*, str. 377), mnoho z těchto Židů pracovalo pro německé ozbrojené síly, stejně jako pro soukromé podniky, ale mrzáci, vojenští invalidové a staří lidé nad 70 roků byli do Rigy posíláni též. V té době už začalo masové vraždění Židů v prvním vyhlazovacím táboře Chelmno, pokud máme věřit ortodoxním historikům, takže proč by se měli Němci starat o posílání nezaměstnaných Židů, kteří měli být údajně všichni zabiti, na okupovaná teritoria na východě, místo aby je posílali do Chelmna? Ortodoxní historici jsou úplně neschopní zodpovědět jednoduché otázky, jako je tato, protože protiřečí jejich dogmatu.

V dubnu 1944 francouzské undergroundové komunistické noviny *Notre Voix* oznamovaly, že Rudá armáda osvobodila na Ukrajině 8 000 pařížských Židů (fotokopie tohoto článku se nachází na straně 86 Boisdefeuovy knihy *La Controverse sur l'extermination des juifs par les allemands*, volume 2). Jak se tam tito pařížští Židé dostali? Nebyli snad všichni zplynováni v Osvětimi?

Věříme, že spojenci německé dokumenty o Židech přeložených z Osvětimi na východ buď zničili, nebo je uložili na bezpečné místo, protože protiřečily legendě o vyhlazování. Ale některé dokumenty přežily. Německý dokument uložený v archivech židovského dokumentačního centra v Paříži uvádí, že v srpnu a září 1942 byly do Generálního Gouvernementu, tj. okupovaného Polska, poslány židovské transporty obsahující všechny typy Židů, včetně práce neschopných (Centre de documentation juive contemporaine, Paris, XXVI-46). Osvětim, kam byly v průběhu této doby posílány všechny transporty francouzských Židů, nebyla v Generálním Gouvernementu, ale v západní části Polska, kterou Německo anektovalo v roce 1939. Německý důstojník Ahnert, který se zúčastnil konference o „řešení židovské otázky" 1. září 1942 udával, že Židé z Francie budou posíláni do tábora, který má být vybudován

v Rusku (Centre de documentation juive contemporaine, Paris, XXVI-59). Tyto dva příklady dokazují, že Osvětim sloužila pouze jako tranzitní tábor pro část sem deportovaných Židů. To se dokonale shoduje s těmi německými dokumenty, které odkazují na „evakuaci“ a „přesídlení“ Židů na východ. I když je tato dokumentace velmi zlomkovitá, pár zmíněných případů dokonale otřásá vyhlazovací tezí, podle které Židé poslaní do Osvětimi, ale neregistrovaní, byli zavražděni v plynových komorách.

Problém maďarských Židů deportovaných do Osvětimi v období květen-červen 1944, ze kterých bylo 28 000 registrovaných, je také z větší části nevyřešený. Jak jsme už ukázali, vyhlazení těchto Židů v Osvětimi-Březince se nemohlo uskutečnit, protože by nebyla možná kremace těl. 9. května Reichsführer Himmler vysvětloval v dopise hlavnímu úřadu SS pro ekonomickou správu, že 200 000 Židů bude zaměstnáno ve vojenském průmyslu (Nuremberg dokument NO-5689). Protože v té době neprobíhaly žádné velkoplošné deportace Židů z jiných zemí do Maďarska, těchto 200 000 musí nevyhnutelně pocházet odtud. V období červen-říjen 1944 bylo z Osvětimi do Stutthofu posláno víc než 23 000 převážně ženských židovských vězeňkyň a tam byly zaměstnány v továrnách, ale také v zemědělství. Velký počet z nich pocházel z Maďarska (Stutthof, Muzeum Archiwum, I-IIB-8; Jürgen Graf a Carlo Mattogno, *Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik*, Castle Hill Publisher, Hastings 1999). To dokazuje, že maďarští Židé poslaní do Osvětimi, ale neregistrovaní, byli přeloženi do jiných táborů nebo továren v německé Říši, ale konečná zastávka většiny z nich zůstává neznámá.

b) Skutečná funkce Belzecu, Treblinky, Sobiboru a Chelmna

Tyto čtyři tábory byly údajně čistě vyhlazovacími továrnami. Nezachovaly se o nich prakticky žádné dokumenty. Protože údajné masové vyvražďování nebylo možné z technických důvodů, jak jsme už vysvětlili a protože víme, že mnoho Židů bylo posláno na sovětská okupovaná teritoria, my revizionisté věříme, že Belzec, Treblinka a Sobibor, které byly umístěny na východě Polska, byly skutečně tranzitními tábory pro Židy, kteří pokračovali dál na východ, ale nemáme žádný dokumentární důkaz na podporu této teze (o Chelmnu nevíme nic). Treblinka také určitě sloužila jako tranzitní tábor pro Židy jdoucí do Majdanku a dalších táborů u Lublinu (polský Žid Samuel Zylbersztain, který přežil deset táborů, uváděl, jak byl v roce 1942 přeložen z Treblinky do Majdanku s několika stovkami dalších Židů, Pamietnik Wieznia dziesieciu obozow, v: *Biuletyn Zydowskiego Instytutu Historycznego*, Nr. 68, Warsaw 1968).

c) Počet Židů zastřelených Němci na východní frontě

Ortodoxní historici tvrdí, že Němci na okupovaných sovětských územích zastřelili okolo jednoho až dvou milionů Židů (je příznačné, že nikdy nebyly objeveny žádné velké masové hroby se zavražděnými Židy, přestože Rusko je plné masových hrobů s těly obětí komunistického teroru, stovky takových hrobů byly otevřeny po pádu komunistického režimu.).

Nejznámější masakr se údajně odehrál v roklině Babí Jar nedaleko Kyjeva, kde Němci údajně 29. září 1941 zastřelili 33 711 Židů. Toto číslo je uvedeno v Einsatzberichte (akční zprávě) německé armády, nalezené Rusy po dobytí Berlína. Einsatzberichte odkazuje na další početné masakry se stovkami tisíc obětí. Je skutečně nevysvětlitelné, že Němci Rusům zanechali tuto inkriminující evidenci, i když mohla být snadno zničena před příchodem Rudé armády.

V září 1943, když se Sověti blížili ke Kyjevu, Němci údajně vykopali těla a spálili je na velkých hranicích. Díky šťastné náhodě byla roklina Babí Jar v době údajného pálení mrtvol fo-

tografována německými průzkumnými letadly. Letecké fotografie nezobrazují žádnou lidskou aktivitu, žádné otevřené hroby, žádné hranice a ukazují, že zem byla neporušená (John Ball, *Air photo evidence*, Ball Resource Limited, Delta B.C., Canada, 1992). Masakr v Babím Jaru je tak odhalen jako podvod a všechna čísla vzpomínaná v „akčních zprávách" jsou od samotného počátku velmi podezřelá, protože jsou to velmi pravděpodobně podvrhy. To samozřejmě neznamená, že se masová střílení Židů neuskutečňovala. Protože Židé představovali páteř komunistického hnutí odporu, které vedlo ilegální partyzánskou válku za německými liniemi, s určitostí se vykonávaly mohutné odvety vůči židovskému obyvatelstvu. Ale kvůli nedostatku dokumentů nejsou revizionisté schopní udělat nějaký racionální odhad počtu zabitých sovětských Židů. Protentokrát můžeme jen uvést, že čísla hlásaná historiky holocaustu jsou z různých důvodů s určitostí vysoce nadhodnocená.

Stručný historický vývoj revizionizmu holocaustu

1950: Bývalý bojovník francouzského hnutí odporu a vězeň koncentračního tábora Buchenwald Paul Rassinier publikuje knihu *Le Mensonge d'Ulysse*, kde uvádí, že v Buchenwaldu neexistovala žádná plynová komora. Rassinier si myslí, že plynové komory bezpochyby v některých jiných táborech existovaly, ale počet obětí byl relativně malý.

1964: V *Le Drame des Juifs europeens* Rassinier nazývá tvrzení o vyhlazování Židů a plynových komorách „nejstrašnější lží všech dob" a demonstruje nemožnost počtu 6 milionů.

1967: Paul Rassinier, otec revizionizmu, umírá.

1972: Richard Harwood „*Opravdu zemřelo 6 milionů?*" I když není dokonalá, tato brožura je velmi úspěšná a obsahuje mnoho platných argumentů proti tradičnímu tvrzení o holocaustu.

1976: Arthur Butz a „*The Hoax of the Twentieth Century*". Tato kniha, která v revizionizmu zaznamenává velký skok dopředu, se stane klasikou, i když se nečte lehko. Butz, profesor elektronického inženýrství, brilantně demonstruje, že spojenci si museli být vědomi masového vyhlazování v německé sféře vlivu. Pokud by o takovém vyhlazování věděli, reagovali by, aby to zastavili. Ale spojenci neučinili nic, protože věděli, že tvrzení židovských organizací byla jen válečná propaganda.

1978: Wilhelm Stäglich a „*Der Auschwitz Mythos*". Stäglich, německý soudce, mistrovsky analyzuje základy ortodoxních tvrzení o holocaustu a demonstruje jejich prázdnotu. V poslední kapitole pitvá neslavný osvětimský proces, který se konal v letech 1963-65 ve Frankfurtu a ukazuje, že německý justiční systém porušil všechny normy právní etiky, aby „dokázal" údajné masové vraždění Židů v Osvětimi.

1979: Francouzský revizionista, profesor Robert Faurisson, publikuje několik článků, ve kterých poukazuje na technické nemožnosti tvrzení o osvětimském plynování. Od té doby bude důraz revizionistického výzkumu kladen na technické aspekty.

1980: Francouzský revizionista Serge Thion publikuje „*Verité historique ou verité politique?*", velmi důležitou knihu o revizionizmu a Faurissonově aféře.

1982: Faurisson a „*Reponse a Pierre Vidal-Naquet*". Odpovídá čistě emocionálním antirevizionistickým výpadům židovského vědce Pierre Vidal-Naqueta. Faurisson ukazuje, že nepřátelé revizionizmu nemají žádné seriózní argumenty.

1983: Německo-americký revizionista Walter Sanning publikuje „*The Dissolution of Eastern European Jewry*", která je založena výlučně na židovských a spojeneckých zdrojích a je stále nejvážnější studií ztrát židovské populace během 2. světové války. Sanning dochází k závěru, že během války zemřelo okolo 1,3 milionů Židů, ale že méně než polovina těchto ztrát

může být připsána německé politice: víc než polovina židovských válečných obětí zemřela jako vojáci na frontě nebo během sovětských deportací.

1984: Teroristi spálili na prach The Institute for Historical Review v Kalifornii.

1985: První Zündelův proces v kanadském Torontu. Německý občan Ernst Zündel se dostal před soud za rozšiřování Harwoodova bookletu „*Did Six Million Really Die?*". Protože v Kanadě neexistuje antirevizionistický zákon, soud se uchýlil k zapomenutému anglickému zákonu ze středověku, který zakazuje „šíření falešných zpráv". I když je Zündel odsouzen na 15 měsíců vězení, proces je pohromou pro přívržence tvrzení o holocaustu, protože několik prvotřídních expertů mohlo prezentovat svoje argumenty proti údajnému vyhlazování Židů. Dva hvězdní svědci obžaloby, prof. Raul Hilberg a bývalý osvětimský židovský vězeň Rudolf Vrba, jsou nemilosrdně vyslechnuti Zündelovým advokátem Douglasem Christiem. Hilberg se ukazuje jako beznadějně nekompetentní, když je Vrba odhalen jako hanebný lhář.

1986: „Aféra Roques" ve Francii. Henri Roques podal doktorskou zprávu o Gersteinově zprávě. „Přiznání" důstojníka SS Kurta Gersteina jsou považována za nejlepší důkaz existence plynových komor v táboře Belzec. Roques ve svojí tezi ukazuje, že existuje minimálně šest vzájemně si protiřečících verzí této zprávy a všechny jsou plné absurdit. Média rozpoutávají nenávistnou kampaň proti univerzitě v Nantes, která Roquesovu tezi akceptovala. Po protestech židovských organizací a Izraele je Rocquesovi nakonec odebrán doktorský titul. Ve Švýcarsku ztrácí po mediální kampani práci učitelka Mariette Paschoudová, která Roquese podporovala.

1988: Druhý Zündelův proces v Torontu. Zündelův trest je snížen na 9 měsíců (o čtyři roky později, v roce 1992, bude kanadským nejvyšším soudem osvobozen a zákon, který sloužil k jeho odsouzení, bude vyhlášen za neústavní). Během procesu cestuje do Polska americký expert na popravčí zařízení Fred Leuchter, aby prozkoumal „plynové komory" v Osvětimi I, Březince a Majdanku. V následné zprávě dochází k závěru, že tyto místnosti z technických a chemických důvodů nemohly sloužit jako plynové komory. Přes nepopiratelné nedostatky Leuchterova zpráva zasadila ránu tvrzení o holocaustu, protože ve velkém rozšiřuje popularitu revizionizmu a protože Leuchterovy závěry budou později potvrzeny Germarem Rudolfem v mnohem vědečtější studii.

1990: Francie přijímá skandální Gayssotův zákon proti revizionizmu. Tento zákon zakazuje zpochybňování jakéhokoliv „zločinu proti lidskosti", takto definovaného Norimberským tribunálem. Následně poslouží jako základ pro pronásledování revizionistů ve Francii.

1993: První verze Rudolfovy expertízy o údajných plynových komorách v Osvětimi. V této mistrovské studii Rudolf demonstruje, že „plynové komory" nebyly nikdy vystaveny insekticidu cyklon B, údajně používaného na vyhlazování Židů.

Francouzský historik Jean-Claude Pressac publikuje *Les crematoires d'Auschwitz*, kterou média oslavují jako konečné vyvrácení revizionizmu. Ale protože Pressac není schopen poskytnout ani nejmenší dokumentární důkaz o existenci plynových komor, jeho kniha jen potvrzuje slabost tvrzení o holocaustu – mimo fakt, že Pressac vůči revizionistům udělal početné překvapivé ústupky.

1994: Volíc pseudonym „Ernst Gauss" v zoufalé naději zachránit se před trestním stíháním, Germar Rudolf vydává „*Grundlagen zur Zeitgeschichte*" (Základy moderní historie). Tato vědecká antologie obsahuje sérii článků od různých revizionistických vědců o různých aspektech holocaustu. Kniha je v Německu brzo zakázaná a Rudolf odchází do exilu, aby se vyhnul vězení.

Ještě před publikací „*Grundlagen*“ německý režim, reagující na rostoucí vliv revizionizmu, drasticky zostřuje antirevizionistický zákon.

Pierre Marais a „*Les camions a gas en question*“. Francouzský automobilový konstruktér Marais ve vynikající studii demonstruje, že „plynová nákladní auta“, údajně používaná Němci na vraždění Židů v táboře Chelmno a v Rusku, nikdy neexistovala.

Jürgen Graf a „*Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*“. První sbírka zpráv očitých svědků o údajných plynováních v Osvětimi odhaluje absurditu těchto zdrojů.

1995: Švýcarsko přijímá „antirasistický zákon“, který slouží hlavně jako nástroj na potlačení revizionizmu.

Carlo Mattogno, Robert Faurisson, Serge Thion a Germar Rudolf vyvracejí Pressacovu knihu *Les Crematoires d'Auschwitz*, která byla posledním vážným pokusem dokázat existenci osvětimských plynových komor, ve svojí odpovědi „*Auschwitz. Nackte Fakten*“ (Osvětim. Holá fakta).

1996: Aféra Garaudy ve Francii. Světoznámý francouzský filozof Roger Garaudy, který už dříve konvertoval na islám, obezřetně podporuje revizionizmus holocaustu ve svojí knize „*Les mythes fondateurs de la politique israelienne*“. I když je revizionistická kapitola této knihy dost mírná, Garaudyho aféra vyvolává mezi francouzskými Židy spoušť a pro revizionisty je obrovským úspěchem.

Germar Rudolf ze svého britského exilu začne publikovat svůj vysoce kvalitní žurnál „*Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*“ (Čtvrtletník pro svobodný historický výzkum).

Antirevizionistický francouzský historik Jacques Baynac ve dvou dlouhých článcích v levicových novinách *Le Nouveau Cotidien* připouští, že nejsou důkazy o existenci nacistických plynových komor.

1998: Jürgen Graf a Carlo Mattogno, „*KL Majdanek. Eine historische und technische Studie*“. První vědecká práce o koncentračním táboře Majdanek dokazuje, že v tomto táboře neexistovaly plynové komory, že údajné masové střílení židovských vězňů se nikdy neodehrálo a že v Majdanku zemřelo okolo 42 500 lidí.

2000: Rozšířená a updatovaná anglická verze *Grundlagen* je Germarem Rudolfem publikovaná pod názvem „*Dissecting the Holocaust*“.

V Londýně prohrává revizionistický historik David Irving svůj soud proti antirevizionistické autorce Deborah Lipstadtové, kterou zažaloval za nactiutrhání, ale dostatečně ničí židovského historika holocaustu Roberta van Pelta, svědka Lipstadtové číslo jedna.

Australský inženýr Richard Krege v Belzecu a Treblince uskutečňuje zkoumání pomocí pozemního radaru. Výsledky, které dokážou neexistenci údajných obrovských masových hrobů v obou táborech, budou publikovány v roce 2001 a budou představovat ránu z milosti belzeckému a treblinskému podvodu.

Poslední boj

„Dosažení našeho úsilí o nový světový pořádek spočívá na naší vzpomínce a ponaučení z lekce holocaustu.“ (Ian Kagedan, ředitel pro vládní vztahy židovské organizace B'nai B'rith, citovaný v *Toronto Star*, 26. září 1991.)

a) Transformace holocaustu na náboženství

Ortodoxní tvrzení o holocaustu nemůže být orámováno racionálními argumenty, protože jeho absurdnost je obrovská. Žádá se od nás, abychom věřili ve fata morgánu rozsáhlého zabíjení ve vražedných továrnách, které nezanechalo žádné stopy – žádné dokumenty, žádné kosti,

zuby či popel – nic! Dále se od nás žádá víra, že spojenci, kteří měli rozsáhlou síť informátorů po celé Evropě a špiona v německém vedení (admirál Canaris, šéf německé rozvědky), si až do konce války nebyli vědomi této gigantické genocidy, protože pokud by o masovém vraždění věděli, pak by jednali tak, aby ho zastavili. Nakonec se od nás žádá víra v to, že Židé v Polsku, epicentru holocaustu, až do srpna 1944 nevěděli nic o osvětimských plynových komorách, jinak by Židé z lodžského ghetta neodešli dobrovolně do Osvětimi – což je přesně to, co udělali, jak udává Raul Hilberg ve svojí práci o holocaustu (*Die Vernichtung der europaeischen Juden*, str. 543/544).

Protože sionisty kontrolovaný systém „západních demokracií" je neschopný čelit revizionistickým argumentům, uchyluje se k cenzuře a brutální síle, aby umlčel nebezpečné heretiky. A Židé postupně transformují holocaust na náboženství. Jde o velmi chytrou strategii, protože – jak trefně poznamenává Robert Faurisson – člověk nemůže vyvrátit náboženství vědeckými argumenty. Muzea a památníky holocaustu, množící se jako houby po dešti po celé Evropě a USA, se takto skutečně stávají chrámy nového náboženství, zatímco profesionální „přeživší holocaust", jako je Elie Wiesel, jsou kněží tohoto nového náboženství. Abychom dokázali toto tvrzení, stačí citovat samotného Eliho Wiesela: „Holocaust je světovým tajemstvím, tajemstvím, které je limitované na kruh kněžstva přeživších." (Peter Novick, *The Holocaust in American Life*, 1999, str. 211, 212). Další velekněz kultu holocasutu, Simon Wiesenthal, zachází ještě dále: „Když každý z nás předstoupí před 6 milionů, nebudou se nás ptát, co jsme dělali se svými životy… Řeknu: Nezapomněl jsem na vás." (Simon Wiesenthal v *Response*, Vol. 20, Nr. 1).

Nejsou povoleny žádné kritické otázky o holocaustu, protože jsou rouháním: způsobují nesmírný neklid věčným obětem perzekuce, Židům, a jsou pokusem očistit národní socialismus – nejhorší ideologii všech dob, která způsobila holocaust! V dnešním Německu je dokonce považováno za nemyslitelné porovnávat holocaust s krutostmi komunistických tyranů jako Stalin nebo kambodžský diktátor Pol Pot, protože se to považuje za „relativizování" a „trivializování" nejhoršího zločinu v historii.

Francouzský sionistický propagandista Claude Lanzmann, tvůrce dlouhého a nevýslovně hloupého filmu o holocaustu (název tohoto filmu je *Shoa*, hebrejský výraz pro „katastrofu", který je Židy často používán jako synonymum pro „holocaust"), se ani nesnaží skrýt skutečnost, že kult holocaustu má nahradit křesťanství:

„Pokud je Osvětim něco jiného než horor historie, potom se křesťanství otřásá v základech. Kristus je syn Boží, který šel na konec lidsky snesitelného, kde snášel nejkrutější utrpení. (…) Pokud je Osvětim pravdou, potom existuje lidské utrpení, které se s utrpením Krista jednoduše nedá srovnat. (…) V tom případě je Kristus falešný a spása nepřijde od něj. (…) Osvětim je vyvrácením Krista." (*Les temps modernes*, Paris, prosinec 1993, str. 132, 133.)

V dnešních dnech velká část Židů v Boha nevěří, ale prakticky každý z nich věří v 6 milionů. Sionistické vedení šikovně využívá holocaust na sjednocení světového Židovstva, udržujíc je ve stálém stavu hysterie a perzekuční mánie, tvrdíc, že jen soudržností budou Židé schopni zadržet hrozbu nového holocaustu.

Je bez debaty, že jen málo Nežidů chce přijmout pochmurné náboženství holocaustu. Zatímco převážná většina lidí na západě stále věří, že oficiální tvrzení o holocaustu je v základu pravdivé (i když mají dojem, že čísla jsou nějak nadhodnocená), jsou úplně znechuceni věčným lamentováním o židovských obětech a židovském utrpení. Jednoduše už o tom nechtějí

nic slyšet. Průzkumy veřejného mínění v Německu ukázaly, že velká většina populace byla proti plánovanému památníku holocaustu v Berlíně (čemuž si žádná velká strana, vedoucí politik či velké noviny nedovolili oponovat). V soukromí jsou politici možná stejně tak znechuceni nekonečnou litanií o holocaustu jako zbytek populace, ale nemůžou si dovolit nechat revizionisty vyhrát, protože by to otřáslo samotnými základy „demokratického systému", kterému vděčí za svoje kariéry a bohatství.

b) Funkce holocaustu ve světě od roku 1945

Politické důsledky holocaustu byly od roku 1945 obrovské. Když mluvím o „holocaustu", nemám na mysli historický fakt, protože vyhlazování Židů v chemických kobkách se ve skutečnosti neodehrálo. Ale v mysli populace je toto vyhlazování stejně skutečné, jako 2. světová válka nebo jako egyptské pyramidy, zatímco skutečné genocidy, jako např. uměle vyvolaný ukrajinský hladomor v letech 1932/1933, ve kterém bylo komunisty záměrně na smrt vyhladověno několik milionů lidí, jsou zapomenuty. Podívejme se na tyto důsledky blíže:

– Vytvoření státu Izrael. „Bez holocaustu by nebyl žádný židovský stát." Toto otevřené tvrzení pochází od Žida Roberta Goldmana (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 19. prosince 1997, str. 9). Goldman měl pravdu. Bez holocaustu by svět nikdy nepovolil založení židovského státu v Palestině tři roky po válce. Tou dobou končila koloniální éra. Britové už byli rozhodnutí dát Indii nezávislost, zatímco množství afrických a asijských teritorií se snažilo setřást vládu bílého muže. Přestože ostatní mocnosti pospíchaly s garancí nezávislosti svých kolonií, Židům v Palestině bylo umožněno zúčastnit se koloniálního dobrodružství par excellence, s požehnáním západu i Sovětského svazu. Kvůli zabezpečení, že jejich stát bude mít židovskou většinu, sionisté postupovali s nemilosrdnou brutalitou. Celé vesnice byly srovnány se zemí, tisíce Arabů zavražděny (Deir Jasín byl jen jeden z mnoha masakrů) a velká část Palestinců byla vyhnána ze země jejich předků. Ti, kteří zůstali, byli od té doby terčem tvrdých represí. Podle velmi prosionistického švýcarského týdeníku *Die Weltwoche* (22. října 1992) bylo v roce 1992 v izraelských věznicích minimálně 15 000 palestinských politických vězňů, používání mučení bylo oficiálně sankcionováno izraelským nejvyšším soudem až v listopadu 1996. Když píšu tyto řádky, izraelští vojáci každodenně střílejí do neozbrojených palestinských demonstrantů, z nichž mnozí jsou děti.

Židovský teror v okupované Palestině není skutečně podporován anebo schválen světovým míněním, ale je tolerován. Po tom všem židovský lid potřeboval domovinu, aby se chránil před novým holocaustem a co je utrpení Palestinců v porovnání s utrpením Židů za Hitlera? Zbavme se iluzí: pokud lidé na západě věří v šest milionů a plynové komory, budou vždy v principu podporovat Izrael, i když kritizují izraelské zacházení s Palestinci jako zbytečně tvrdé.

Bez vnější pomoci by sionistický parazitní stát nefungoval. Jeho hlavní příjem sestává z finančních injekcí z USA, podpory od mezinárodního Židovstva a německých reparací. Podle oficiálních zdrojů SRN do roku 1991 zaplatila 85,4 miliardy marek (*Der Spiegel*, 18/1992). Ale skutečná suma je mnohem vyšší. K tomu připomeňme enormní dodávky ve formě komodit. Nahum Goldmann, dlouholetý předseda Světového židovského kongresu (JWC), beze všech tajností o tomto tématu napsal:

„Bez německých reparací, které začaly proudit během prvních deseti let státu, by Izrael neměl polovinu svojí infrastruktury. Všechny vlaky jsou německé a to samé platí pro elektrické

instalace a velkou část izraelského průmyslu.“ (Nahum Goldmann, *Das jüdische Paradox*, Europäische Verlagsanstalt, 1978, str. 171).

V roce 1999 Německo poskytlo Izraeli ultra moderní ponorky, které mohou nést nukleární střely. Izraelci nemuseli zaplatit ani fenik – ponorky byly dalším příspěvkem německé lítosti za holocaust!

– Imunita Židů vůči kritice. Před rokem 1945 byla kritika Židů legitimní. I ta nejmenší kritika židovské moci a židovské arogance – například vliv Židů v západních masmédiích, zarážející vysoký počet Židů v Clintonově administrativě nebo impertinentní jednání německé Ústřední rady Židů – je okamžitě umlčena výkřiky o Osvětimi. Efektivnost tohoto zastrašování je demonstrována následujícím faktem: nejnepříjemnější zločinecká organizace světa se pravidelně označuje jako „ruská mafie“, i když prakticky všichni její šéfové jsou Židé, často s izraelskými pasy. Toto tvrzení je nevyvratitelně demonstrováno Jürgenem Rothem v jeho dokumentu „*Die Russen-Mafia*“ (Rasch und Roehring, Hamburg 1996). Název knihy je „Ruská mafie“, protože kdyby byl titul „Židovská mafie“, autor by šel do německého vězení a jeho kniha by byla spálena. V dnešním Rusku jsou pět nebo šest ze sedmi velkých „oligarchů“, kteří se dostali ke svému majetku okrádáním ruského lidu, Židé. O tom se západní média nikdy nezmiňují.

– Vytváření hanby německého národa. Od roku 1945 byl německý lid označkovaný cejchem hanby. Sebenenávist a hanba je převažujícím trendem, zatímco sebeúcta a patriotizmus se považují za opovrženíhodné.

Po válce proti Iráku v roce 1991 George Bush senior, který byl tehdy prezidentem USA, veřejně mluvil o „novém světovém pořádku“, který se nesnažil definovat. Faktem je, že „nový světový pořádek“ znamená to, že Amerika jako nezničitelná supervelmoc může vnucovat svojí politiku a svoje pochybné hodnoty všem dalším zemím. A Amerika je dnes ovládaná Židy (I když je židovský vliv méně převažující v republikánské straně než v demokratické, Židé vlastní téměř každé velké noviny a většinu televizních sítí, takže žádný republikánský politik si nemůže dovolit vládnout proti nim. V moderní společnosti nikdo nemůže vládnout proti médiím, což ke svojí smůle poznal před čtvrtstoletím Richard Nixon.).

c) Co by se stalo, kdyby byl holocaust veřejně odhalen jako podvod ?

Pokud by byl holocaust veřejně odhalen jako hanebný podvod, kdyby zjistili všichni lidé na světě, že přestože Židé byli během 2. světové války brutálně perzekuováni, neexistoval žádný pokus je vyhladit, že továrny na smrt, plynové komory a plynové náklaďáky jsou židovským podvodem a že číslo 6 milionů bylo fantastickým zveličením, sionisty vedený „nový světový řád“ by skončil.

Německo by se stalo neovladatelným, německý lid by nepociťoval nic jiné než nenávist a pohrdání vůči politikům, intelektuálům a žurnalistům, kteří jej zradili a lhali den za dnem. Celý systém země by byl beznadějně zdiskreditovaný. To reprezentanti systému vědí. 15. srpna 1994 novinář Patrick Bahners, komentující proces s revizionistou Günterem Deckertem, který byl poslán do vězení za „popírání holocaustu“, napsal ve *Frankfurter Allgemeine Zeitung*: „Pokud by byl Deckertův postoj vůči holocaustu správný, Spolková republika Německo by byla založena na lži. Každý prezidentský projev, každá minuta ticha, každá kniha o historii by byla lží. Proto popíráním genocidy Židů (Deckert) zpochybňuje legitimnost Spolkové republiky Německo.“ Jen těžko by se dal tento problém komentovat přesněji. Někteří tvůrci německého veřejného mínění teď otevřeně deklarují, že holocaust je základem poválečného

Německa. To je ukázáno v citátu z vlivných novin *Die Welt* (28. duben 1994): „Kdokoliv popírá pravdu o nacionálně socialistických vyhlazovacích táborech, popírá základy, na kterých je Spolková republika Německo vybudovaná."

Stejně tak v dalších západních zemích by byla víra v tzv. „demokratický systém" těžce otřesena, protože lidé by se ptali sami sebe, proč tato šaráda musela být po desetiletí prosazována cenzurou a otevřeným terorem.

Jestliže důsledky veřejného odhalení holocaustu jako podvodu by byly nejvážnější pro západní systém jako celek, pro mezinárodní Židovstvo a stát Izrael by byly neodvratnou katastrofou. Spustila by se celosvětová vlna antižidovských emocí a žádný Nežid by už sionistický parazitní stát nepodpořil. Německé reparace by se přes noc zastavily a USA by musely zredukovat svou finanční pomoc Izraeli tak drasticky, že by se ocitl na pokraji krachu ani ne za rok. Židé v Izraeli by byli naprosto demoralizovaní, protože by instinktivně cítili, že stát založený na takovém kolosálním podvodu nemá morální právo existovat. Protože náboženství holocaustu, které sjednocuje Židy po celém světě, by zkolabovalo, mezinárodní židovská solidarita by byla záležitostí minulosti. A hněv Palestinců by dosáhl gigantických rozměrů, protože by chápali, že jim byla jejich zem ukradena a jejich synové postříleni ve jménu lži.

d) Konečná zbraň proti sionizmu a státu Izrael

Na konci roku 2000 je Izrael obléhanou zemí, ale z vojenského hlediska je stále nadřazen svým sousedům a těší se bezpodmínečné podpoře USA. Pokud by se některý z islámských států stal dostatečně silným na to, aby seriózně ohrozil Izrael, byl by pravděpodobně napaden a vojensky vyhlazen Amerikou. Rusko nebude kvůli Palestincům riskovat konfrontaci s USA. Určitě můžeme obdivovat statečnost bojovníků palestinského odporu, kteří jsou ochotní obětovat své životy za osvobození jejich země od cizích vetřelců, ale reálně nemají žádnou šanci vyhrát. Palestinci mají kameny a praky. Izraelci mají helikoptéry a tanky. Nemůžete zničit helikoptéry a tanky kameny a praky.

Když se bojuje proti nepříteli, člověk by měl stále hledat jeho nejslabší bod. Nejslabším bodem Izraele, jeho Achillovou patou, je lež o holocaustu, které vděčí za svou existenci. Revizionisté mohou věnovat protivníkům Izraele a mezinárodního sionismu strašnou zbraň. Je pravda, že mnoho revizionistů není v žádném případě vedeno politickými úvahami. Někteří z nich – dobrým případem je Carlo Mattogno – jsou motivováni jen intelektuální kuriózností, chtějí si být jistí, co se skutečně stalo se Židy během 2. světové války. Ale i když revizionizmus není politickým hnutím, jeho politická uplatnění jsou obrovská. Revizionisté se snaží najít pravdu – a pravda je smrtelným nepřítelem Izraele a sionismu – i když subjektivně jsou jejich cíle často čistě vědecké a mimo jakékoliv politické ambice. To je samozřejmě důvod, proč jsou stále ve více a více zemích pronásledováni a jejich knihy páleny.

Z hlediska úplné židovské kontroly médií a neustále rostoucí antirevizionistické represe v mnoha západních zemích je skutečně velmi těžké dosáhnout revizionistického průlomu. My revizionisté čelíme nerovnému boji, který může být jen částečně vysvětlen totálním nedostatkem našich finančních zdrojů. Naštěstí internet, který Židé nejsou schopni cenzurovat, velmi zlepšil naše možnosti, jak dát světu výsledky našeho výzkumu, ale i tak nesmíme podléhat naivním iluzím: ne každý občan západního světa, který je informován o revizionistických argumentech, se automaticky stane revizionistou a antisemitou. Průměrná osoba na západě – a především v Německu – má tak dokonale vymytý mozek, že náhlé odhalení pravdy může vyvolat nervové zhroucení nebo bolesti žaludku. Opakovaně jsem toho byl sám svědkem. Další lidé ochotně akceptují pravdu o holocaustu, ale protože vědí, že nejmenší podezření

z revizionizmu vede k sociálnímu odloučení, ekonomickému zruinování a soudní perzekuci, pochopitelně se nebudou chtít zapojit. Pokud ale chceme vyhrát válku proti těm, které jeden z mých ruských přátel nazývá „nepřátelé Boha a lidstva“, nemáme jinou možnost než zničit Velkou Lež, jinak Velká Lež zničí nás.

Logickým důsledkem toho všeho je, že ty země, které jsou autenticky antisionistické a které jsou skutečnými přáteli utlačovaného palestinského lidu, by měly učinit průlom revizionizmu holocaustu svojí nejpřednější prioritou. Tank stojí miliony dolarů, ale může být zničen jedinou raketou. Revizionisté mohou poskytnout antisionistickým bojovníkům za svobodu zbraň, kterou nemůže zničit ani tisíc raket.